

ΜΑΚΕΔΟΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Εκδίδεται ἀπ' τὸ Διαπλασιακὸ Σύλλογο «Χαρούμενη Συντροφιά»

ΣΥΝΑΡΜΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΚΟΥ	ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ·	ΣΥΝΑΡΜΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΚΟΥ
— — — — —	Ν. Δ. ΓΕΩΡΓΙΤΣΑΣ	— — — — —
Ἐτησία Δρ. 30	Παλ. Π. Γερμανοῦ 13	Ἐτησία Φρ. Γαλ. 15
Ἐξάμηνος > 15	ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ	Ἐξάμηνος > 10
Τρίμηνος > 9		ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡ. 3

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Στην πλαγιά, σιμά στὸ δρόμο,
μιὰ μικρούλα εἶναι σκυμένη
τὰ χαμομηλάκια κόβει
κι' ἡ ποδίτσα της βαραίνει.

Κεῖ κοντά της καὶ μιὰ γίδα,
στὸ γρασιδί ξαπλωμένη,
τὰ μικρά της γλύφει τώρα
μὲ στοργή καὶ τὰ βυzaίνει.

Στην κορφή, τὸ ἐρημοκλήσι
τὸν ἔσπερινὸ σημαίνει
καὶ καπνός, σὰ μιὰ κορδέλλα
ἀπὸ χαμηλά ανεβαίνει.

Σήκω πιά, ἀγαθὴ μικρούλα,
σήκω καὶ σταυροκοπήσου
κι' ὁ καπνὸς καθὼς θυμιαζει
στὴν Παρθένα, προσευχήσου.

ΚΑΘΕ ΠΑΛΙΟ, ΣΑΝ ἮΧΟΣ ΠΛΑΝΟΣ...

Κάθε παλιό, κι' ἓνας σκοπός,
ἓνας παλμὸς ἀπὸ φλογέρα
σάν ἦχος πλάνος, σάν τραγούδι,
πού σιγακούγεται ἀπὸ πέρα.

Κάθε παλιό, μιὰ θαλπωρὴ
γιὰ τὴν καρδιά τὴν πληγωμένη.
Σὰ μιὰ καμπάνα νύχτ' ἀκόμα
πού ἀπλὰ καὶ πρόσχαρα σημαίνει.

Σὰ μιὰ καμπάνα, νύχτ' ἀκόμα,
πού ἀπλὰ καὶ πρόσχαρα σημαίνει,
σάν ἦχος πλάνος ἀπὸ κόσμος
ἀθώους κι' ἀγνότατους πού βγαίνει.

Κάθε παλιό, κι' ἓνας σκοπός,
ἓνας παλμὸς ἀπὸ φλογέρα
σάν ἦχος πλάνος, σάν τραγούδι,
πού σιγακούγεται ἀπὸ πέρα.

Κ. Π. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

§ Μάριον Ντόνα §

Ἡ Δεσποινὶς Περιττή

Μετάφρασις Χ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ

Δὲν ξέρω στὰ σωστά τὴν ἡλικία τῶν πρώτων μου ἀναμνήσεων. Ἡ πιὸ μακρυνὲς χρονολογοῦνται ἀπ' τὴν ἐποχὴ τοῦ βροσκόμου στὴν τροφὴ μου μεσ' στὴν ἀγροικία τοῦ Ἀντωνίου Βεργέ και τῆς γυναίκας του, τῆς Μαρίας.

Ξαναβλέπω τὸν ἐαυτό μου καθισμένο σ' ἓνα σωρὸ ἀπὸ χόρτα μεσ' στὴν αὐλὴ κάτω ἀπὸ τὶς καυτερὲς ἀχτίνες τοῦ ἡλιοῦ ἀνάμεσα στὶς κόττες και πάπιες ποὺ φώναζαν και μάλλωναν ἀναμεταξύ τους. Ἐν τῷ μεταξύ ἡ καυριδερὴ ἀγελάδα με κάτι λεκέδες ἀσπρους, με κύτταζε με τὰ μεγάλα της τὰ μάτια γυρνώντας με δυσκολία τὸ κεφάλι της και μαζεύοντας τὸ χεῖλι της σὰν νάθελε νὰ γελᾶση

Ἦμουν εὐτυχημένη μεσ' σ' αὐτὸ τὸ κτήμα. Ἀγαποῦσα τὸν μεγάλο του κῆπο, τὰ μπουκέτα τῶν φουντουκιῶν, τοὺς ἀνθοσπαρμένους ἀγρούς, τὸ σπίτι μας με τὴν καλαμοπλεγμένη στέγη του ἀπ' ὅπου ξεπετιόταν κατάλευκα ἴα. Ἀγαποῦσα τὴν ἀγελάδα, τὶς κόττες τὶς πάπιες, τὸ μικρὸ ροζ γουρουνόπουλο ποὺ φώναζε τόσο χαριτωμένα κουνώντας τὴν οὐρίτσα του σὰν τρομπέττα. Ἀγαποῦσα τὸν Πάφ τὸν τσοπανόπουλο ποῦπαιζε με μένα κρυφτὸ σὰν ἓνας καλὸς σύντροφος. Μὰ . . . ἀπ' ὅλα πιὸ πολὺ ἀγαποῦσα τὸν Πούφ.

Ὁ Πούφ ἦταν ὁ Φραγκίσκος ὁ ὁμογάλακτος ἀδελφός μου. Τ' ὄνομα Πούφ τοῦ πήγαινε πολὺ καλά γιατί τὸ σῶμά του ἦταν πολὺ στρογγυλὸ καταλήγοντας σὲ κάτι κοντὰ πόδια. Ὁ πατέρας του τὸν φώναζε «ὁ Τσαγανός». Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ εἶδα ταγαανὸ ἀπόρησα πολὺ πὼς ὁ Ἀντώνης ἔδινε ἓνα τέτοιο ὄνομα ζώου στὸν χοντρο—Φραγκίσκο ποὺ ἦταν ροζ και δροσερὸς ὡς

ἓνα μῆλο. Ἀργότερα ἔμαθα πὼς τὸνομα αὐτὸ ἦταν χαϊδευτικό.

Ὁ Πάφ και ὁ Πούφ λοιπὸν ἦταν οἱ πρώτοι μου φίλοι. Ζούσα ὅπως μιὰ μικρὴ ἀγοία, μεγαλώνοντας στὴν τύχη ὅπως τὰ λουλούδια στὶς ἄκρες τῶν δρόμων, κακοντυμένη, τρεφομένη ἀθλια, χωρὶς ἄλλη συντροφιά ἐκτὸς ἀπ' τοὺς μικροὺς χωρικοὺς τοῦ χωριοῦ μας Βροζ. Αὐτὴ ἡ μισὴ δωδεκάδα τῶν φτωχῶν σπιτιῶν ἦταν ὅλος μου ὁ κόσμος.

Ἀγνοοῦσα ὅτι εἶχα ἄλλη οἰκογένεια ἐκτὸς ἀπ' τὸν Ἀντώνη (Μπαμπά—Τουάν ὅπως τὸν φώναζα) τὴν Μαρία, τὸν Πούφ και τὸν Πάφ. Δὲν ἤξερα ὅτι ἡ ἀγπημένη μου μαμά ἦταν πεθαμένη, κι' ὅτι ὁ φτωχὸς μου ὁ μπαμπᾶς βρισκόταν μακριὰ . . . πολὺ μακριὰ!

Συχνά, μιὰ γυναῖκα ποὺ μοῦ φαινόταν γοητὰ, γιατί εἶχε γκριζὰ μαλλιά, ἐρχόταν στὸ σπίτι μας. Μ' ἔφερνε γλυκίσματα, μ' ἔδινε κάτι μικροῦλκα ὀνόματα, μ' ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά της και κλαίγοντας μ' ἔλεγε: «Φτωχὴ μικροῦλα δὲν θὰ χαϊδευτῆς διόλου ἀπ' τὴν ζωὴ. Μὰ ἡ Ζαμέτ θὰ σ' ἀγαπᾶ μ' ὅλη της τὴ δύναμι.» Δὲν ἐννοιοῦθα τὸ τι ἤθελε νὰ πῆ. Δὲν γνώριζα ἀκόμη και τὸ πραγματικό μου ὄνομα.

Ἡ Ζαμέτ με φώναζε: «Φτωχὴ Ζονζόν». Οἱ ἄλλοι «Μυγιτσα». Κι' ἤμουνα τόσο λεπτὴ, ἀδύνατη και μαύρη ὥστε τὸνομα αὐτὸ θαροεῖς κι' ἦταν καμωμένο ἐπίτηδες γιὰ μένα. Τ' ὄνομα μάλιστα πολὺ ὁμορφο. Ὅσο γιὰ τὸ ἐπίθετό μου δὲν ἤξερα ἄλλο ἀπ' τὸ Δεσποινὶς Περιττὴ ποὺ με τὸ βάπτισαν οἱ γειτόνοι μας. Αὐτὴ ἡ ἀστοχὴ προσφώνησις οὔτε με τάραζε οὔτε με λυποῦσε γιατί δὲν ἐννοιοῦθα τὴν σημασία της.

Στὰ ἔξι μου χρόνια κι' ἀκριβῶς τὴν μέρα τῶν γενεθλίων μου ἔγινε στὴ ζωὴ μου ἓνα μεγάλο γεγονός. Τὴν ἡ-

μέρα τοῦ Πάσχα γινόταν στὴ κόμη τοῦ Σαῖντ—Ἰλαῖο θπου ὑπαγόταν και τὸ χωριὸ τῶν Βροζ, τὸ Βάπτισμα τῶν Καμηάνων.

Ὅλο τὸ σπίτι μας ξεσηκώθηκε γιὰ τὴ γιορτὴ. Παντοῦ σ' ὅλους τοὺς δρόμους και τὰ μονοπάτια δὲν βλέπαμε παρὰ ἀνθρώπους ἄλλους ἀνεβασμένους στὰ κάρρα τους και ἄλλους στὰ ζῶα, κι' ἄλλους με τὰ πόδια νι διευθύνονται πρὸς τὸ πανηγύρι. Ὁ Πούφ κι' ἐγὼ ἀνοίγαμε διάπλατα τὰ μάτια μας χωρὶς ὅμως και νὰ τὰ σταματοῦμε πουθενὰ γιατί ὁ Μπαμπά Τουάν ἔλεγε κάθε τόσο: «Γοήγορα, βιασθῆτε γιατί δὲν θαῦρουμε θεοὶ στὴν ἐκκλησία.» Τρέχαμε μ' ὅλη μας τὴ δύναμι γιὰ νὰ μπορούμε ν' ἀκολουθοῦμε τοὺς μεγάλους.

Ἐν τούτοις ἦσαν τόσοι πολλοὶ πρὶν ἀπὸ μᾶς ὥστε μὴ βρίσκοντας θεοὶ μεσ' στὴν ἐκκλησία ἀναγκαστήκαμε νὰ σταθοῦμε στὸν γᾶρθηκα. Ὁ Τουάν με κάθησε πάνω στὸν ὄμο του κι' ὅπως ἤμουν ψηλά μπόρεσα νὰ δῶ τὸ ἔσωτερικὸ τῆς ἐκκλησίας στολισμένο με δάφνες και με ἔλατα. Εἶδα τὸν Δεσπότη ὁ ὁποῖος μοῦ φάνηκε ντυμένος στὰ χρυσᾶ, τοὺς ψάλλας με τὰ κόκκινα ἀμφιά τους, τὰ παιδιὰ τοῦ χοροῦ με φτερά στοὺς ὄμους τους. Στὴν ἀρχὴ τὰ πῆρα γιὰ ἀγγέλους και ἀπόρησα πολὺ ὅταν ἀνάμεσα τους γνώρισα μερικὰ χαμίνια τοῦ χωριοῦ μας με τὰ ὁποῖα μάλωσα ὀχι λίγες φορὲς. Μ' αὐτὸ ποὺ με ἔξεπληξε περισσότερο και με καταγοήτεψε ἦταν ὁ ἦχος τοῦ ἀρμόνιου. Ποτὲ δὲν εἶχα ἀκούσει κάτι παρόμοιο. Δὲν νόμισα τὸν ἐαυτό μου ὅτι πήγε στὸν Παράδεισο γιατί ἀπλουστάτα δὲν φανταζόμουν ὅτι ὑπῆρχε κάτι τέτοιο.

Ὡς τὰ ἔξι μου χρόνια δὲν εἶχα ἀκούσει νὰ μι' οὔν γιὰ τὸν Θεό, γιὰ τὸν οὐρανό, γιὰ τοὺς ἀγγέλους. Τὰ ἄστρα δὲν μ' ἔλεγαν τίποτε. Ποτὲ καμμιὰ προσευχὴ δὲν βγήκε ἀπ' τὰ χεῖλι μου. Ποτὲ ὡς τότε δὲν ἔκαμα τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

Οἱ Βεργέ ζοῦσαν σκυμμένοι στὴ γῆ τους χωρὶς νὰ σηκῶσουν ποτὲ τὰ μάτια

τους ψηλά, χωρὶς καμμιὰ σκέψι πρὸς τὸν οὐρανό, πρὸς τὸν Κύριον τῶν Πάντων.

Ἔτσι ἡ φωτισμένη ἀπ' τὰ κεριὰ ἐκκλησία και στολισμένη με λουλούδιες γιολάντες, γεμάτη ἀπὸ κολοντυμένο κόσμο μ' ἐνδοσίαζε ἔξ αἰτίας τοῦ θεάματος. Δὲν ἐννοιοῦθα κανένα ἄλλο αἶσθημα οὔτε ἤξερα πὼς βροσκόμουν μεσ' στὸ σπίτι τοῦ καλοῦ Θεοῦ μας.

— Κάποιος εἶπε κείνην τὴν ὥρα στὸν Τουάν: «Εἶναι ἡ δική σου ἡ Δεσποινὶς Αὐγὴ ποὺ παίξει τὸ ὄργανο. Κουνᾶ ὠραία τὰ δάκτυλά της. Ὡραιότερα ἀκόμη κι' ἀπ' τὴν γλώσσα της.» Ὁ ἴδιος αὐτὸς κλείνοντας τὸ μάτι πρὸς τὸ μέρος μου πρόσθεσε. «Εἶναι κακιά αὐτὴ ἡ Δις Αὐγὴ. Μήπως αὐτὴ ἡ μικροῦλα δὲν ἔπρεπε νὰ βρισκεται στὸ στασίδι τοῦ Πύργου μαζί με τὶς ἄλλες;»

Κύτταξα πρὸς τὸ στασίδι τοῦ Πύργου κι' εἶδα δυὸ δεσποινίδες μεσ' τὰ ροζ με φτερωτὰ καπέλλα. Πλάι τους στεκόταν ἡ Ζαμέτ. Τὴν γνώρισα πολὺ καλά κι' ἄς φοροῦσε καινούργιο μπονεδάκι με κορδελίτσες και μιὰ χρυσὴ ἀλυσίδα στὸ λαιμό.

Βγαίνοντας ἀπ' τὴν ἐκκλησία ἦταν τόσοσ ὁ συνωστισμὸς ὥστε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω βρέθηκα χωρισμένος ἀπ' τοὺς Βεργέ κι' ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπ' τὶς Δεσποινίδες με τὰ ροζ κι' ἀπὸ μιὰ πολὺ χονδρὴ κυρία με τὰ μῶβ. Ἡ φυσιογνωμία τῆς τελευταίας ἔμοιαζε στὸ χρώμα με μιὰ παπαροῦνα και τὰ μάτια της ἦσαν γαλανὰ ὅπως κάτι ξεθωριασμένα γαλάζια λουλούδια τοῦ ἀγροῦ. Πίσω τους πήγαινε ἡ Ζαμέτ.

Μόλις τὴν εἶδα ἄρχισα νὰ φωνάζω: «Καλημέρα Ζαμέτ!» Μιὰ ἀπ' τὶς δεσποινίδες με κύτταζε και εἶπε: «ὦ! Τὶ φοικὴ εἶσαι! Μήπως εἶσαι φασκιαμένη;» Ἡ ἄλλη δεσποινὶς πρόσθεσε: «Ἐνα ἀληθινὸ ἀσημηκόριτσο». Ἡ Ζαμέτ τὶς ἀπεστόμωσε με ὕφος σοβαρό.

— «Δεσποινὶς Καρολίνα εἶναι ἡ Σουζάνα».

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

ΓΙΑΝΝΗΔΕΣ ΚΑΙ ΜΑΡΙΕΣ

«Ένα παιδάκι έτρεξε χαρούμενο και χαιρέτισε τον φίλο μου, που βαδίζαμε μαζί. Ήταν γνιός κάποιου δικού του φίλου, ξανθός, ζωηρός, γεμάτος υγεία. Κι' όμως ο φίλος μου, όταν απομακρύνθηκε εκείνο, γύρισε και μου είπε με τόνο οίκτου: «Τό καυμένο!»

— Τι έχει; τόν ρώτησα εγώ, γιατί κάθε άλλο παραδυστυχισμένο τό είδα.

— Τό λένε Γιάννη! μου είπε με συντριβή.

Μειδιάσα.

— Τι έχει να κάνη; τού απήντησα. Μπορεί να τον λένε Γιάννη και να γίνει έξυπνος. Τό ράσο δεν κάνει τον καλόερο.

— Τι τὰ θές! μου είπε. Κρίμας τό παιδί! Όταν τό βλέπω σχίζεται ή καρδιά μου. Νάναι τόσο χαριτωμένο και νάχη ένα τέτοιο όνομα! Χαθήκανε θαρροίς τ' άλλα και τού δώσανε αυτό!

Τόν κύτταξα με άνοιχτό στόμα, χωρίς να μπορώ να συνέλθω από την έκπληξή μου. Αυτός βρήκε την ευκαιρία κι' εξηκολούθησε:

— Παραξενεύεσαι γι' αυτά που λέω, αϊ! Δεν έχεις προσέξει τις Έλληνικές παροιμίες, που τις πλουτίζει όλες ο Γιάννης; Είναι μοντέλλο όνόματος. Γιατί ο Ρωμός δεν ανακάτεψε ούτε Νίκο, ούτε Γιώργη, ούτε Δημήτρη, ούτε Βαγγέλη, ούτε άλλο όνομα στις παροιμίες του, παρά μόνο τον Γιάννη. Και πουθενά δεν τοίδωσε την αίγλη μιας έξυπνάδας. Όλες τόν φόρτωσαν γκάφες, παντού δοκίμασε την ταπεινώση της κουταμάρας, παντού ρεζιλεύτηκε. Λές και με πήραν απ' όλες για άξίωμα τό «σαρανταπέντε Γιάννηδες ενός κοκόρου γνώση» και δεν τόν άφησαν τόν φουκαρά να κάτση σε χλωρό κλαδί.

»Στέλνεις κάποιον να κάνη κάτι και γυρίζει άπρακτος. Δεν τού λές: κούτσουρο πήγες, τούβλο ήρθες, ούτε μπουφός πήγες, μπουφός ήρθες, ούτε βώδι

πήγες, βώδι ήρθες! Λές: «Γιάννης πήγες, Γιάννης ήρθες!» και κουφοχάιρσαι, γιατί πέτυχες ακριβώς εκείνο που ήθελες. Τέλειωσε. Κάθε παροιμία με τόν Γιάννη, όταν πρόκειται να εκφράση βλακεία είναι πιο εκφραστική απ' όλες τις όμοιές της.

»Όταν πάλι μπαίνουμε στις λεπτομέρειες ενός πράγματος, που δεν τό καλοσκεφτήκαμε άκόμη, λέμε: «Άκόμα δεν τόν είδαμε, Γιάννη τόν έβγάλαμε.» Και για να δείξη κανείς τόν άλλ' άντ' άλλων μιας απάντησης, έχει πάλι πρόχειρο τό Γιάννη: «Καλημέρα Γιάννη! Κουκιά σπέρνω». Πάς στο στρατό νεοσύλλεκτος κι' άμέσως σε φωνάζουνε Γιάννη. Γιατί; Γιατί ο νεοσύλλεκτος θάναί πάντα άτζαμής, κι' αν είναι μάλιστα από κανένα κατοικοχώρι, δεν θά ξέρη να μοιάση δυο γαϊδουριών άχουρα. Άρα κι' εδω τό μεταχειριζόμαστε για μοντέλλο βλακείας. Πώς να ζήση λοιπόν ένας άτυχής που ο νουνός του είχε την έμπνευση να τού δώση τό όνομα Γιάννης; Δεν θά μποή να κάνη ένα λάθος—τό παραμικρό—κι' άμέσως θά ψιθυρίσουν χαιρέκακα οι άλλοι:

— «Σά νάναι κι' αυτός απ' τούς σαρανταπέντε!» ή: «όνομα και πράγμα είναι αυτός!»

»Η κοινωνία είναι πολύ κακά προδιατεθειμένη για τούς Γιάννηδες. Ό,τι κι' αν κάνουν είναι άσυγχώρητοι. Έχω λοιπόν άδικο που λυπάμε όσους έχουν αυτό τό όνομα;»

— Πολύ τραγικά τὰ λές, είπα ενώ. »Η Έλληνική παροιμία δεν μεταχειρίζεται μόνο τό Γιάννη, αλλά και τόν Μανώλη και τόν Παντελή και τόν Νικολό και άλλους. Λέμε π. χ.: «Ο Μανώλης με τὰ λόγια χιτίζει άνώγια και κατώγια.» και δεν λέμε «ο Γιαννάκης». Λέμε «τὰ ίδια Παντελάκη μου, τὰ ίδια Παντελή μου» κι' όχι «Γιάννη μου». Αυτοί δεν είναι δυστυχείς που τούς παίρνει τό σχέδιο;

— Όχι! μου λέει πάλι. Γιατί σ' αυτές τις παροιμίες ο Μανώλης μοιάζει με βαγαπόντη (άφου ύπόσχεται φούρνους με καρβέλια) και για τόν Παντελή δε

ANATOL FRANCE

ΑΠ' ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ ΣΥΛΒΕΣΤΡΟΥ ΜΠΟΝΝΑΡ

16 Απριλίου

Σήμερα παίρνω ήλιο, όπως λένε στη Προβηγκία. Τόν παίρνω στην ταράτσα του Λουξεμβούργου, στα πόδια απ' τ' άγαλμα της Marguerite de Navarre. Είναι ένας ήλιος άνοιξιάτικος που σε ζαλίζει σαν τό νιά κρασί. Κάθομαι κι' όνειροπολώ. Οι σκέψεις ξεπετιούνται απ' τό κεφάλι μου, σαν άφρός από μια μπουκάλα μπύρα. Είναι λαφριές και τ' άλαφροπέταγά τους με διασκεδάζει. Όνειρεύομαι και έχει θαρρώ, αυτό τό δικαίωμα ένας γερογτάκος που δημοσίεψε τριάντα τόμους άρχαίων κειμένων και είκοσιέξη χρόνια συνεργάστηκε στην «Έφημερίδα των Σοφών». Έχω την ικανοποίηση που έπραγματοποίησα τό προορισμό μου όσο πιο καλά μπορούσα και γύμνασα τὰ μέτρια έφοδια που μου χάρισε ή φύση. Οι προσπάθειές μου δεν πήγαν όλότελα χαμένες και βοήθη-

λέει τίποτα τό κακό. Τόν Γιάννη τόν δυσφημίζει, τόν κάνει σκουπίδι, όσο κανένα άλλο όνομα. Μόνο απ' τὰ γυναικεία ή Μαρία παθαίνει ένα κάζο, αλλά κάπως μικρότερο. Γιατί δεν είναι έπαινος, όταν λέμε, πως σ' ένα πανηγύρι «πήγε κι' ή κουτσή Μαρία». Άμέσως —άμέσως δίνουμε τ' όνομα Μαρία σε μια κουτσή. Ούτε πάλι έπαινος, όταν εκφραζόμαστε για κάτι άνεπιθύμητους έτσι: Μοϋρθανε. «Μπρός Μαρία και πίσω Γιάννης!» (Έδω, βλέπεις, συνεργάζονται και δια δύο πολυπάθητα όνόματα της Έλληνικής παροιμίας).

»Αλλά, μην πιάς μακριά. Έχεις μιάν υπηρέτρια και την λένε Μαρία, είναι τό πιο ταιριαστό όνομα σε μια υπηρέτρια. Πάς σπίτι τό μεσημέρι και την ρωτάς αν τοίμασε κάτι που της παράγγειλες τό πρωί. Κι' αυτή γυρίζει και σου απαντάει μ' αθάδεια;

— Ποιός να τόκανε; »Η Μαρία; Έγώ είχα δουλειά;

σα, σύμφωνα με τή δύναμή μου στην αναγέννηση των ιστορικών έργων που θά τιμήσουν τόν άνήσυχον αυτόν αίωνα. Είμαι βέβαιος που θά με θεωρήσουν έναν απ' τούς δέκα ή δώδεκα (σοφούς) πολύεργους που φουντώσαν στη Γαλλία τις φιλολογικές της άρχαιότητες. Η δημοσίεψη πούκανα των ποιητικών έργων τού Gautier de Loigny έγκαινίασε μια μέθοδο φρόνιμη και άφησε έποχή. Στην άυστηρή ήρεμία των γηραιών δίνω σε μένα αυτό τό προτιμώμενο βραβείο κι' ο Θεός που διαβάσει στην ψυχή μου ξέρει αν ή υπερηφάνεια ή ή ματαιότητα με σπρώχνουν δίόλου σ' αυτή μου τή κρίση για τόν έαυτό μου. Μά είμαι κουρασμένος: τὰ μάτια μου θλόωσαν, τό χέρι μου τρέμει και βλέπω τόν έαυτό μου όμοιο με τούς γερόντους τού Όμήρου που ή άδυνα-

»Δηλαδή φαντάζεται μια υπηρέτρια πιο κάτω απ' αυτή, τό κατώτατο όριο της ύφισταμένης: τό όνομα Μαρία. Τι έξευτελισμός για τις κακόμοιρες τις Μαρίες! Έχασαν όριστικά την έννια της οικοδέσποινας και Μαρία ίσον δουλικό! Λίγο είναι για μια γυναίκα;

«Αν θά γίνω ποτέ νουνός, θά προτιμήσω ένα παιδί να τό βγάλω Παφνούτσιο, Πάπυλο, Γεβάρσιο, αλλά όχι Γιάννη. Και πάλι, Μαύρα, Μελάνη, Ζηνοβία, αλλά όχι Μαρία. Μπορεί άργότερα, όταν μεγαλώση να βλαστημή τόν πνευματικό του πατέρα. Και με τό δικιο του τό παιδί: Χαθήκαν τὰ όνόματα, τὰ πιο ντροπιασμένα πήγα να τού δώσω;»

— Μά κι' έσένα Γιάγκο σε λένε! τόλμησα να πώ.

— Ακριβώς γι' αυτό, απάντησε ο φίλος μου. Τό κακό που μου κάνανε δεν θέλω να να τό πάθουνε και άλλοι.

ΨΙΛΟΛΟΓΟΣ

μία τους τούς κρατούσε μακριά απ' τη μάχη και καθισμένοι πάνω στο προτείχισμα ύψωναν τη φωνή τους, όπως ο τζιτζικας στις φυλλοσιές.

Αυτά συλλογιζόμουν όταν τρεις νεαροί ήρθαν θορυβώδικα κ' ἐκάθησαν δίπλα μου. Οἱ τρεις τους ἔπιασαν δώδεκα καρέκλες.

Διασκέδαζα νὰ τούς κυττάζω. Ὅχι πὺν εἶχαν τίποτε τὸ ἐξαιρετικό, ἀλλὰ τούς ἔβρισκα τὸν ἀγέρωχο καὶ χαρούμενο ἄερα πὺν ἔχει ὁ νέος. Ἦταν σπουδασταί. Βεβαιώθηκα γι' αὐτὸ ὅχι ἴσως τόσο ἀπ' τὰ βιβλία πὺν κρατοῦσαν στὸ χέρι, ὅσο ἀπ' τὸ χαρακτήρα τῆς φυσιογνωμίας τους. Γιατί ὄλους ἐκείνους πὺν ἀσχολοῦνται μὲ δουλειὰ πνευματική, τούς καταλαβαίνεις εὐθὺς ἀμέσως ἀπὸ ἓνα κάτι, δὲν ξέρω τί, πὺν ἔχουν κοινό. Ἀγαπῶ πολὺ τούς νέους κ' αὐτοὶ μὺν ἄρεσαν, παραβλέποντας τὸ τρόπο τους τὸν κάπως ἄγριο καὶ προκλητικό πὺν μὺν θύμιζε τὰ χρόνια τῶν σπουδῶν μου. Πάντως δὲν ἦταν πιά, ὅπως ἐμεῖς, οὔτε φοροῦσαν τὴ βελουδένια φορεσιά μὲ τὸ κλειστὸ λαϊμὸ πὺν φοροῦσαμε τότες καὶ δὲν περπατοῦσαν, σὰν ἐμᾶς, μὲ τὸ κεφάλι ὅμοιο μὲ νεκροῦ.

Ἦταν εὐπρόσωπα ντυμένοι καὶ οὔτε ἡ στολή τους, οὔτε ἡ ὁμιλία τους δὲν εἶχε τίποτε τὸ μεσαιωνικό. Ἀπ' τὴ κουβέντατος καταλαβα πὺς ὁ ἓνας, πὺν τὸν ἔλεγε Ζελί, πῆγαινε στὴ σχολὴ τῶν Χαρτῶν. Σὲ λίγο ἔμαθα πὺς αὐτὸς πὺν καθόταν πλάι του, ἓνας χλωμὸς ξανθὸς, σιωπηλὸς καὶ σαρκαστικὸς ἦταν ὁ Μπουλμιέρ, σπουδαστῆς του. Ὁ Ζελί καὶ ὁ τρίτος, πὺν ἦταν μέλλον γιατρός— τοῦ εἶχομαι μὲ τὴ καρδιά μου νὰ γίνῃ μὲ μέρα,—κουβεντιαζαν μαζί μὲ πολλὴν εὐγλωτία.

Ἀφοῦ συζήτησαν γιὰ διάφορες ἀνώτερες θεωρίες κατέληξαν στὰ καλαμπούρια, κ' εἶπαν ἀπ' τῆς κουταμάρες πὺν συνηθίζουν οἱ ἄνθρωποι τοῦ πνεύματος θέλω νὰ πῶ κουταμάρες πελώριες. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ προσθέσω πὺς δὲ παραδεχόταν νὰ υποστηρίξουν παρὰ τῆς πιὸ τερατώδεις παραδοξολογίες. Μὰ,

μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲ μ' ἄρῆσουν οἱ νέοι ὅταν εἶνε πολὺ λογικοί.

Ὁ σπουδαστῆς τῆς ἱατρικῆς κυττάζοντας τὸ τίτλο τοῦ βιβλίου πὺν κρατοῦσε στὸ χέρι ὁ Μπουλμιέρ.

— Μπά; τοῦ λέει, διαβάξεις Michelet, σύ!

— Ναί, ἀπάντησε μὲ σοβαρότητα ὁ Μπουλμιέρ· μ' ἄρῆσουν τὰ ρομάντσα...

Ὁ Ζελί, πὺν ξεχώριζε ἀπ' τούς ἄλλους δυὸ μὲ τὸ μορφὸ φιλόλιγγο ἀνάστημά του, μὲ τὸν ἡγεμονικό του τρόπο καὶ τὴν ἐτοιμότητά του, πῆρε τὸ βιβλίο κ' ἀφοῦ ξεφύλλισε, εἶπε:

— Εἶναι ὁ Michelet τοῦ τελευταίου εἴδους· ὁ καλύτερος Michelet!

Δὲν ἔχει πιά διήγηση παρὰ θυμούς, λιποθυμίες, κρίσεις ἐπιληψίας, ἐξατίας ἀπὸ συμβάντα πὺν δὲν κρίνει ἄξιο νὰ ἐκθέσῃ... Ἀναστεναγμούς κ' οὔτε μὲ καυωμένη φράση! Εἶναι ἐκκλητικό!

Καὶ ξανάδωσε τὸ βιβλίο στὸ σπουδαστῆ του.

Αὐτὸ τὸ ἀστεῖο εἶνε διασκεδαστικό, εἶπα μέσα μου, κ' ὅχι ὅσο φαίνεται χωρὶς νόημα. Γιατί ὑπάρχει στ' ἀλήθεια λίγη ταραχὴ καὶ θὰ ἔλεγα ἀκόμα κίνηση στὰ κομμάτια τοῦ μεγάλου μας Michelet.

Μὰ ὁ σπουδαστῆς τῆς ἱατρικῆς ἐβεβαίωσε πὺς ἡ ἱστορία εἶναι μὲ ῥητορική ἀσκηση χωρὶς καμμιά ἀπολύτως ἄξια. Κατὰ τὴ γνώμη του ἡ μόνη καὶ πραγματικὴ ἱστορία εἶνε ἡ φυσικὴ ἱστορία.

Ὁ Michelet ἦταν στὸν καλὸ τὸ δρόμο, ὅταν συνάντησε τὸ δερματικὸ νόσημα τοῦ Λουδοβίκου XIV μὰ ξανάπεσε στὴ παλιὰ τροχιὰ εὐθὺς ἀμέσως.

Ἀφοῦ εἶχε αὐτὴ τὴ γνωστικὴ σκέψη ὁ νεαρὸς φυσιολόγος, πῆγε νὰ συναντήσῃ μὲ παρῆα ἀπὸ φίλους πὺν περνοῦσε.

Οἱ δυὸ ἄλλοι τῆς Σχολῆς τῶν Χαρτῶν ἔμειναν μόνοι καὶ κουβεντιαζαν γιὰ τῆς σπουδῆς τους. Εἶπαν ὕστερα γιὰ μὲ ἓνα «θέση» πὺν εἶχε νὰ γράψῃ ὁ Ζελί συμπληρώνοντας τὸ τρίτο χρόνο στὴ Σχολὴ καὶ τελειώνοντας τὴ συζήτηση

γι' αὐτὴ, μίλησαν καὶ γιὰ τῆς ἐργασίες τῆς σύγχρονης κριτικῆς.

— Ἐχεις διαβάσει, ρώτησε ὁ Μπουλμιέρ, τὴ σημείωση τοῦ Courajod;

— Ὁραῖα! εἶπα μέσα μου.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Ζελί, εἶνε μὲ εὐσυνείδητη ἐργασία.

— Ἐχεις διαβάσει, ρώτησε ὁ Μπουλμιέρ, τὸ ἄρθρο τοῦ Tami Zey de Larroque στὴ «Revue des questions historiques»;

— Ὁραῖα! εἶπα μέσα μου γιὰ δευτέρη φορά.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Ζελί, κ' ἔχω βρεῖ μέσα χρησιμὲς ἐνδείξεις.

— Ἐχεις διαβάσει, ρώτησε ὁ Μπουλμιέρ τὸ «Tableau des abbayes benedictines en 1600» τοῦ Σιλβέστρου Μποννάρ;

— Ὁραῖα! εἶπα μέσα μου γιὰ τρίτη φορά.

— Ὁ, Θεέ μου! ὅχι, ἀπάντησε ὁ Ζελί. Καὶ δὲν ξέρω ἂν θὰ τὸ διαβάσω. Ὁ Σιλβέστρος Μποννάρ εἶνε ἓνας βλάκας.

Γυρίζοντας τὸ κεφάλι εἶδα ὅτι ἡ σκιὰ εἶχε ἀπλωθῆ στὴ θέση πὺν καθόμουν. Ἐκανε φρέσκο καὶ θὰ ἦμουν πολὺ κοντὸς νὰ ριφοκινδυνεύω ἓνα ρεματισμὸ γιὰ ν' ἀκούω τῆς αὐθάδειες δύο νεαρῶν φαντασμένων.

«Ἄ! Ἄ! εἶπα μέσα μου, ἐνῶ σηκώνομουν. Μακάρι αὐτὸ τὸ φλύαρο πουλάκι νὰ γράψῃ τὴ «θέση» του καὶ νὰ τὴν ὑποβάλῃ. Θὰ βρῆ τὸν συνάδελφό μου τὸν Quicherat ἢ κανέναν ἄλλο καθηγητῆ τῆς Σχολῆς νὰ τοῦ δείξῃ τὴν ἀπειρία του. Ἐγὼ τὸν θεωρῶ ἓναν αὐθάδη καὶ στ' ἀλήθεια ἂν σκεφτῆ κανεῖς, ὅπως σκέφτομαι ἐγὼ αὐτὴ τὴν ὥρα, αὐτὸ πὺν εἶπε γιὰ τὸ Michelet εἶνε ἀνυπόφορο καὶ ὑπερβαίνει τὰ ὅρια. Νὰ μιλῆ ἔτσι γιὰ ἓναν παλιὸ δάσκαλο γεμάτο ἰδιοφυΐα! Μὰ εἶνε ἀποτρόπαιο!

Αυσόχαρτο

ΤΥΠΟΙΣ

I. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΝΑΥΑΓΙΟ

Τρομακτικὸ νανᾶγιου θύματα διαβαίνουε καὶ πάνε ἀπάνω στ' ἄγνωστο καὶ ἔμακρο ἐρημονήσι· με θλίψι σου τὸ βλέπεις πὺς πεινᾶνε καὶ σκέπτονται κυττώντας πρὸς τὴ δύση.

Ἦταν ἀμείλικτα σὲ τούτους τὰ στοιχειώδη πρὸς τὸν ἀπὸ τῆς φύσης χίμαιρα, ὀπτασία ἢ εὐτυχία ἢ ἄσπαστη συντροφίμια, σκιῆς ἀνθρώπων στῆς λαγκαδιῆς γυρνᾶνε ξένων τόπων.

Μπρὸς τὸ βωμὸ τῆς ἀπόγνωσης ὄλ' ἴσους τὴν ὥρα καρτεροῦν νὰ τούς χαρίσῃ τροφή πὺν τῆνε φέρουν κνηγοὶ μὲ πὺν σὰν πετύχουνε λαμπρὴ, τρανὴ ἔχουν μὲ δόξα.

Γέρνει στὴ δύση ὁ ἥλιος καὶ κυττᾶνε οἱ ἄμοιροι, ἀπ' ἄσπλαγχνη φουρτούνα μακριὰ στὸ πέλαγο καὶ μεθᾶνε σὰν ἡ ψυχὴ σ' ὄνειρων κόσμῳ παραδέρνει.

Παρήγορος Ἄγγελος

Ἐσθὴρ Ἰόμια

Τὸ πᾶν περιέχεται ἐν τῷ ὀλίγῳ. Τὸ παιδίον εἶναι μικρόν, ἀλλὰ περικλείει τὸν ἄνθρωπον. Στενὸν εἶναι τὸ κρανίον ἀλλὰ στεγάσει τὴν σκέψιν. Ὁ ὀφθαλμὸς εἶναι μὲ σιγμὴ, ἀλλὰ περιβάλλει διαστήματα.

«Ἡ Κυρία μὲ τὰς Καμελίαις».

Ἀλέξανδρος Λουμᾶς Υἱὸς

Γιὰ σὲ ἀξίζεις ὅτι ξέρεις. Γιὰ μὲ ἀξίζεις ὅτι δείχνεις.

«Στοχασμοὶ» **Ἀνδρέας Λασκαράτος**

ΟΙ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΤΟΥ ΚΥΚΛΟΥ ΜΑΣ

Ο ΠΛΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΝ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑ

ΥΠΟ ΤΑΡΖΑΝ

Μία εξέχουσα μορφή της αρχαιότητας, η οποία εις τὰς Ἀθήνας ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῆς πνευματικῆς κινήσεως καὶ ἡ ὁποία διὰ τοῦ μεγαλείου τῆς καὶ τῆς δυναμικότητός της συνετέλεσε μέγιστα εἰς τὴν αἴγλην τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων ὑπῆρξε ἀσφαλῶς ὁ Πλάτων.

Ὁ Πλάτων ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, τὴν διδασκαλίαν τοῦ ὁποίου ἀπῆθανάτισε καὶ μετέδωσε εἰς ἡμᾶς διὰ τῶν περιφρήμων διαλόγων του, εἰς τοὺς ὁποίους διαλόγους του μᾶς δεικνύεται ὄχι μόνον βαθὺς φιλόσοφος, ἀλλὰ καὶ συγγραφεὺς μεγάλης καλλιτεχνικῆς λεπτότητος καὶ φαντασίας.

Τῆς φιλοσοφίας τοῦ Πλάτωνος πυρὴν, οὕτως εἰπεῖν, εἶναι ἡ περὶ ἰδεῶν θεωρία του. Ἡ λέξις ἰδέα ἀπὸ τοῦ Πλάτωνος καὶ ἐφεξῆς σημαίνει ὑπαρξίν τινα περιέχουσαν οὐσίαν καὶ προσιτὴν μόνον εἰς τὴν διανόησιν.

Διὰ τῆς περὶ ἰδεῶν θεωρίας του ὁ Πλάτων ἀναγνωρίζει δύο κόσμους, τὸν αἰσθητὸν, τὸν «ἀεὶ μεταβαλλόμενον καὶ καὶ ἐν διηνεαῖ ῥοῇ ὄντα» κατὰ τὸν Ἡράκλειτον καὶ τὸν νοητὸν κόσμον, τὸν ἀναλλοίωτον, δηλ. τὰς ἰδέας.

Αἱ ἰδέαι σχετίζονται πρὸς ἀλλήλας, τοῦτέστιν ὑποτάσσονται ἢ μία πρὸς τὴν ἑτέραν, ἀπασαὶ δὲ ὑποτάσσονται εἰς μίαν, τὴν ὑψίστην πασῶν, εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ ἀγαθοῦ, ἣτις ὁδηγεῖ καὶ κανονίζει πάντα.

Διὰ τῶν δύο ἐκτενῶν συγγραμμάτων του «Πολιτεία» καὶ «Νόμοι» ὁ Πλάτων μᾶς μεταδίδει τὰς πολιτικὰς του ἰδέας.

Ὁ Πλάτων διακρίνει εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τρεῖς κεφαλαιώδεις δυνάμεις:

1ον) Τὸ Δογματικὸν τοῦτέστιν τὴν νόησιν,

2ον) Τὸ Θυμοειδὲς τοῦτέστιν τὰς ὑψηλὰς ψυχικὰς ἀρετὰς καὶ

3ον) Τὸ Ἐπιθυμητικόν.

Εἰς τὰς τρεῖς δὲ αὐτὰς δυνάμεις ἀντιστοιχοῦν:

1ον) Ἡ τάξις τῶν φιλοσόφων ἢ ἀρχόντων, ἣτις εἶναι ὀλιγάριθμος καὶ συγ-

κεντρώνει εἰς τὰς χεῖρας τῆς ὄλας τὰς ἐξουσίας. Πρέπει δὲ νὰ εἶναι ἰδεώδης ἀπὸ διανοητικῆς καὶ πνευματικῆς ἀπόψεως.

2ον) Ἡ τῶν φυλάκων ἢ ἐπικούρων, ἔργον τῆς ὁποίας εἶναι ἡ ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερικὴ ἀσφάλεια τοῦ κράτους καὶ ἡ ἐκτέλεσις τῶν διαταγῶν τῶν ἀρχόντων.

Εἰς τὴν τάξιν ταύτην ἰσχύει ἡ κοινότητος, τοῦτέστιν οὐδεμία διακρίσις ὑπάρχει μεταξὺ ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδῶν.

Ἡ γνώμη τοῦ Πλάτωνος εἶναι ὅτι ἡ τάξις αὕτη διάγει εἰς ἓνα παράδεισον, καὶ 3ον) Ὁ λαός, τὸ κατὰ τὸν Πλάτωνα ἀναγκαῖον κακόν.

Οὗτοι οὐδὲν εὐγενὲς αἰσθημα ἔχουν, φροντίζουν δὲ μόνον διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν αἰσθησέων των.

Εἶναι δὲ ἀνάξιοι νὰ τύχουν τῆς κοινότητος.

Τὰς περὶ πολιτείας ἰδέας του ὁ Πλάτων συγκεντρώνει καὶ ἐκφράζει διὰ τοῦ ἐξῆς ἀξιωματός του:

«Τότε οἱ λαοὶ θὰ εὐδαιμονήσωσι ὅταν ἢ οἱ φιλόσοφοι βασιλεύσωσιν ἢ οἱ βασιλεῖς φιλοσοφήσωσιν»

Ὁ δὲ πλατωνικὸς ἔρως συμφώνως μὲ τὰς ἀντιλήψεις τοῦ Πλάτωνος περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν δύο κόσμων, ἀφ' ἑνὸς τοῦ αἰσθητοῦ καὶ μεταβλητοῦ, καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ ἰδανικοῦ καὶ αἰωνίου καὶ ἀμεταβλήτου εἶναι «ἡ διηνεκῆς ἔλξις καὶ ἀνάτασις, διὰ τῆς φιλοσοφίας, τῆς ψυχῆς ἐκ τοῦ αἰσθητοῦ κόσμου πρὸς τὸν ἰδανικόν, ἔνθα βασιλεύουσιν αἱ ἀλήθειαι.»

Ταῦτα ἐν σχέσει μὲ τὸν Πλάτωνα καὶ τὸ φιλοσοφικόν του σύστημα.

Ὁ Πλάτων δι' ὅλους καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς ἀντιπάλους του θεωρεῖται τὸ μεγαλύτερον ὄνομα τῆς ἀνδροπίνης φιλοσοφίας, τὸ δὲ ἔργον του ἀποτελεῖ «κόσμημα τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας» ὡς λέγει ὁ Οὐέλς.

ΔΙΑΒΑΤΙΚΟ ΟΝΕΙΡΟ

Μία αὐγὴ—ἐντεκα χρόνια πᾶν ἀπὸ τότε—αὐγὴ δροσόλουστη καὶ μυρωμένη, στὸ φίλημα μᾶς ἀχιτίδας τοῦ Φοίβου, ξέφυγα ἀπ' τὸ τρανὸ τοῦ Μορφέα δῶμα γὰρ ν' ἀντικρούσω σὲ λίγες στιγμὲς μιὰ παιδούλα μὲ μεγάλα ξάστερα μάτια, μ' ἄδολη αἰθέρια λαλιά. Μοῦ χαμογέλασε γλυκὰ κι ἤρθε νὰ μὲ πάρη μαζύ της στῆς ζωῆς τὸ ταξίδι, τονίζοντας μὲ τὴ γλυκόλαλη τῆς χαρᾶς λύρα, τραγούδια σὲ νότες ξωτικές... παραμυθένιες.

Μοῦπαν πὼς τὴ λένε «Μαθητικὴ ζωὴ». Μία μικρὴ βαρκούλα μὲ λευκὰ πανὰ ἀρπαξε ἀπ' τ' ἀνήσυχο ἀκρογιάλι μὲ ἔρριξε μέσα τῆς ἀγάλια κι' ἀρπάζοντας τὸ γοργὸ κουπὶ ἄρχισε νὰ τριγυρνᾷ σὲ γιαιλοὺς ὄνειρευτούς... ζηλευτὰ ἀκρογιάλια. Πάντα ὁ ἥλιος τῆς χαρᾶς ῥόδιζε κάθε μας τρεχαλητὸ μὲ τὸ πέλαγος τὸ γαλήνιο τότε, σιωπηλό. Κάθε κύμα φουσκῶνε τὸ λευκὸ πανὶ γὰρ ν' ἀράξει ἢ μικρὴ βαρκούλα σὲ χαρᾶς νησί.

Τίποτα ποὺ νὰ βαραίνῃ ἀσφυκτικὰ τὴ ψυχὴ. Τίποτα ποὺ νὰ γεννάῃ τὴ πίκρα τὴ φαρμακερὴ. Διαβαίν' ὁ καιρὸς, κόλαγαν τὰ χρόνια κι' ἡ εὐτυχία αὐτὴ νόμιζα πὼς θάμμενε δίπλα μου αἰώνια.. Μὰ δὲν ἄργησε τὸ δειλινὸ νὰ ῥθῆ μουντὸ κι' ἀποσταμένο καὶ τὴ παιδούλα κίτρινη, κυρτὴ νὰ βρῆ μὲ πρόσωπο γὰρ μὲ σκελετωμένο. Καὶ τὸ φῶς τ' ἀγγελικὸ στὰ λαμπρὰ βασίλειε τὰ μάτια καὶ ξεθώριασαν κεῖνα στὸ χαμό του. Ἡ ζωὴ φτερούγιζε ἀγάλι—ἀγάλι ἀπ' τὴν ἀθῶα ὑπαρξοῦλα καὶ τὸ κεφάλι κουρασμένο ἔγειρε στοῦ παρελθόντος τὴν ἀγκάλη. Μ' ἀπαλοψιθύρισε ξεψυχισμένα «σ' ἀφήνω.... φεύγω πιά.»

Μάταια ἱκέτεψαν τὰ θαμπὰ μου μάτια τὸ κουπὶ τῆς ἔφυγε καὶ μ' ἀφήνε μόνη ἐνῶ τὴ βάρκα στ' ἄπειρο πέλαγος, τῆς πραγματικῆς ζωῆς ὁ βορᾶς, τὴ σπρώχνει.

Τώρα ἀνυπόταχτα στὴ φαρδιὰ τὴ θάλασσα ἢ βαρκούλα τρέχει ἐνῶ ἀπ' τὸν συννεφιασμένο οὐρανὸ κάποτε ἀ-

γάλια βρέχει. Ὡστ' ἔτσι διαβατικὸ ὄνειρο ἦταν λοιπὸν; ὄνειρο ποὺ ῥόδιζε τὴ ζωὴ μου ἐντεκα γοργοτάξειδα χρόνια γὰρ νὰ σβύσῃ τώρα μὲ τῆς πραγματικῆς ζωῆς τὸ φθάσιμο; νὰ σβύσῃ ὅπως σβένεται κάθε χρυσόνειρο στὴ πρώτη τῆς αὐγῆς ἀναλαμπή; ὦ σχολεῖο μου, ἀγαπημένο μου σχολεῖο τώρα μονάχα ποὺ σὲ χάνω νοιώθω πόσο ἀπὸ πέντε χρόνων σὲ λάτρεψα. Τώρα μόνον αἰσθάνομαι πὼς στὴν ἀγκάλιά σου μ' ἔλουσες στὸ φῶς τῆς χαρᾶς τ' ἀγγελικὸ. Πόσο ἤρεμα κι' ἀρμονικὰ πέρασα σιμά σου!!! Ἡ ἀμείλικτη ἀνάγκη μὲ σκληρὸ τῆς ραβδί μὲ σπρώχνει τώρα μακριὰ σου, μὰ ἂν καὶ θὰ τραβηχτῶ πέρα ἀπ' τὴ ζωὴ σου ποτέ, ποτέ δὲν θὰ σὲ ξεχάσω. Τὶ κι' ἂν βρεθῶ μακριὰ; οἱ σκέψεις μου ταξιδιάρικα θὰ φτερουγίζουν σιμά σου.

Πάντα σ' ἂν φυσᾷ τ' ἀπαλὸ τ' ἀγέρι θ' ἀκοῦς νὰ σοῦ ἀπαλοψιθύριζι κάποιος τραγοῦδι τονισμένο ἀπ' τὴ βάρη τῆς ψυχῆς μου. Ἐνα τραγοῦδι ποὺ θὰ ξεχύνεται σὲ μύριες ἀρμονικῆς νότες ποὺ κάθε μιὰ γλυκὰ κι' ἀνάλαφρα θὰ σοῦ λέη σ' ἓναν ἀργόστορο ἀρμονικὸ σκοπὸ «σ' εὐχαριστᾷ, σ' εὐχαριστᾷ ὀλόθερμα ἀγαπημένο μου σχολεῖο, καλέ μου σύντροφε ἐντεκα γοργοκύλητων χρόνων, γιὰ τὴ μούδωσες τὰ πρῶτα φῶτα γὰρ τὴ διαβατάρικη ζωὴ.

Ἄγνη

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΑΤΙΚΗ ΝΥΧΤΑ

Νύχτα καλοκαιριάτικη! Τὶ μαγευτικὴ νύχτα! Πάνω στὸν ἀπόκρημνο βράχο τοῦ νησιοῦ ρουφᾶς ἀχόρταγα τὸ γλυκὸ πιοτὸ ποὺ ἡ φύση κερνᾷ στοὺς θαυμαστάς της.

Ἡ θάλασσα βουβῆ, κοιμᾶται σὰ νεράιδα μὲ ξέπλεχτα μαλλιά. Δὲν ἀκοῦς παρὰ τὸ ἀνάσαμά της, φλοῖσβο ἀπαλὸ στὰ χαλίκια τοῦ γιαιλοῦ.

Τὸ φεγγάρι ἀνεβαίνει στὸν οὐρανὸν τυλιγμένο σ' ἓνα πέπλο ἀπὸ λεπτὰ σύννεφα. Τ' ἄστρα γύρω του πέρνουν τὸ γαμήλιο χορὸ, λάμποντας σὰν τὶς διάφανες σταγόνες τῆς δροσιᾶς ποὺ σταλάζουν πάνω στὰ πέταλα ρόδα...

Ἐνα λεπτὸ ἀεράκι χαϊδεύει ἀπαλὰ τὶς κορυφές τῶν πεύκων καὶ τῶν λουλουδιῶν, καὶ στὸ πέρασμά του παρασύρει λογιῶν-λογιῶν εὐωδίες.

Ἄπὸ μακρὰ φτάνουν φωνές ἀνθρώπινες καὶ τραγούδια. Σὲ κάποια μάνδρα ἔχουν ἀγροτικὸ χορὸ.

Ποῦ καὶ ποῦ ἀκούγεται ἓνα κουνούρισμα, ἓνα βέλασμα, ἓνα γαύισμα, ἓνα ποδοβολητό.

Καὶ πόσα μάτια κλεισμένα σ' ἄφανα μυστήρια τῆς φύσης, πόσες ψυχές ἀναίσθητες σ' αὐτὸ τὸ μεγαλεῖο!... Λίγες πονεμένες καρδιές χύνουν σπονδὴ τὰ δάκρυά τους στὴ Νεκρῆ Σελήνη!

Καὶ μεσ' τὴν ἠσυχία ἀκούγεται ὁ ἦχος τῶν κουπιῶν μιᾶς βαρκούλας ποὺ ἀσημιωμένη ἀπ' τὶς ἀκτίνες τοῦ φεγγαριοῦ πλέει ἠσυχὰ στὰ κοιμισμένα νερά...

Νύχτα καλοκαιριάτικη! Τὶ μαγευτικὴ νύχτα!

Ταυρομάχος

Διαφορετικοὶ πόθοι

Ὅμοιοι Καῦμοι

Εἶναι ἄνθρωποι στὴ ζωὴ ποὺ φαίνονται ἐντελῶς διαφορετικοὶ ὁ ἓνας ἀπ' τὸν ἄλλο κ' ὅμως ἔχουν τὴν ἴδια πονεμένη ψυχὴ τὴν ἴδια ἀπογοήτευση.

Σκυμμένος στὸ πλούσιο γραφεῖο ἀφήνει τὴν πέννα νὰ τρέχει πάνω στὸ χαρτὶ μ' ἓνα λεπτὸ τριξίμο. Σηκώνει γιὰ λίγο τὸ κεφάλι του καὶ τὸ βλέμμα του τὸ κουρασμένο καὶ ἀφηρημένο πλαγιέται σ' ἀπέναντι σπιτία. Καὶ ξανασκύβει πάνω στὰ χαρτὰ μ' ἓνα βαθὺ στεναγμό.

— «Ζωὴ κ' αὐτὴ, μουρμουρίζει. Τρ-

σα χρόνια μελέτης καὶ κόπου, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ κλειστῆς μιὰ μέρα μέσα σ' ἓνα γραφεῖο. Καμιὰ εὐχαρίστηση, καμιὰ ἀμοιβὴ γιὰ ὅλ' αὐτά. Ζωὴ κ' αὐτὴ μιὰ φορὰ...

Ἐξω ἀκούγεται ὁ κρότος ἑνὸς σφυριοῦ κανονικά. Ἐνας ἐργάτης 'κεῖ στὸ δρόμο, σπάζει πέτρες. Ἐχει ἀνασηκωμένα τὰ μανίκια, ἀπ' τὸ μέτωπό του στάζει ὁ ἰδρὼς καὶ μὲ κόπο πιά ἀνασηκώνει τὸ σφυρί. Ὅλη ἡ προσπάθειά του βάζει γιὰ νὰ ξεακολουθήσῃ τὴ δουλειὰ ζωγραφίζεται στὸ πρόσωπό του π' αὐλακώνει πονεμένα.

Κι' ἐνῶ σπάζει τὶς πέτρες, ἡ φαντασία του δημιουργεῖ ὄνειρα τρολλά, ἀπραγματοποίητα. Ἐνα γραφεῖο ποὺ θὰ μπορούσε νὰ δουλεύῃ καθισμένος στὴ βαθειὰ πολυθρόνα μ' ἀνάπαυση, ἀντὶ πάνω στὶς πέτρες ποὺ κἀθετα τώρα. Φαντάζεται τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς εὐχαριστημένους, ἱκανοποιημένους ἀπ' τὴ ζωὴ, γεμάτους χαρὰ καὶ ξενουσιά. Εἶναι πλούσιοι, καλοντυμένοι πάντα, διασκεδάζουν, γλεντοῦν. Ἐνῶ αὐτὸς δὲν θὰ νοιώσῃ ποτὲ αὐτὲς τὶς χαρές. Θὰ μείνει σ' ὅλη του τὴ ζωὴ ἐργάτης ταπεινὸς κ' ἄσημος.

Κι' ὅμως τὴ θέση του, ὁ εὐγενικὸς ἄνθρωπος τοῦ γραφείου, τὴν ζηλεύει. Θὰ προτιμοῦσε νὰ κούραζε τὰ χέρια του, τὸ σῶμα, μὰ νὰ γλύτωνε τὸ πνεῦμα ἀπ' αὐτὴ τὴν κόπωση τὴ βασανιστική. Ν' ἀπολάμβανε τὸν ἥλιο, τὸν ἀέρα. Κι' ἀντίθετα ὁ ἐργάτης ζηλεύει τὴ θέση τοῦ κυρίου. Ἦθελε νάχει κ' αὐτὸς τὶς τιμὲς ποῦδινε σ' αὐτὸν ὁλος ὁ κόσμος, τὴν θέση ποῦχε στὴν κοινωνία. Πόῃτοι ἐντελῶς διαφορετικοὶ ὁ ἓνας ἀπ' τὸν ἄλλο. Διαφορετικοὶ σὰν τοὺς δύο ἀνθρώπους. Μὰ οἱ ψυχὲς τὸ ἴδιο πονεμένες, ἀνικανοποίητες ἀπ' τὴ ζωὴ...

Μυρέλλα

Οἱ Πειραιῶτες ποὺ θέλουν νὰ γραφοῦν συνδρομηταὶ μας ν' ἀπευθύνονται στὴ Δίδα Ματῆκα Κουνουγιέση Καραϊσκού 96 Πειραιᾶ.

Ἐκδρομὴ

Ὁ Ἀλκῆς, ὁ Θάνος, ὁ Κώστας, ἡ Μιάρκα, ἡ Λόλα μὲ τὴ Λενιώ θὰ πάνε σήμερον περίπατο. Εἶναι ἡ πρώτη ἐκδρομὴ ποὺ θὰ πᾶν μὲ τὸ σχολεῖο ὅλη τὴ μέρα.

Θὰ βρεθοῦν ἐπὶ τέλος μόνοι τους. Ἔχουν συμφωνήσει αὐτοὶ νὰ κάμουν μιὰ συντροφιά κανεὶς ἄλλος.

Τὸ ξυπνητήρι, ἡ Μιάρκα θὰ τοὺς ξυπνοῦσε ὅλους, γιατί αὐτὴ ξυπνᾷ πάντα πρώτη. Ἡ Λόλα θὰ ἔψηνε, ὅτι θὰ ἔπαιρναν (γιατὶ ἡ Κατερίνα ἢ μαγειροῦσα δὲν μπορούσε νὰ σηκωθῇ τόσο πρώτ' εἶναι τόσο λεπτεπίλεπτη... μόλις ζυγίζει 93 κοιλὰ. Λογαριάστε νὰ ξυπνήσῃ στὶς 6 τὸ πρωὶ; τέτοια κυρία, ψιλῆς περιοπῆς...) Καὶ τέλος ἡ Λενιώ θὰ τὰ ἔσιαζε στὰ καλάθια.

Μὲ πυρετώδεις κινήσεις ἐτοιμάζουν. Γέμισαν δύο καλάθια, καὶ περίσεψαν δυὸ χαρτὰ μὲ γαλακτομπούρεκα. Ποῦ νὰ μποῦν; Ποῦ νὰ τὰ βάλουν; Τὰ καλάθια δὲν χωροῦν ἄλλο... Ἀλλά! νά! Τοῦ Κώστα οἱ τσέπες εἶναι πάντα μεγάλες δὲ θὰ μπορούσαν νὰ τὰ βάλουν ἐκεῖ;

— Ἐλα Κωστάκη, ἀνοίξε τὶς τσέπες σου...

— Ἀ, πᾶ, πᾶ, πᾶ κάνει αὐτὸς δὲ χωροῦν, (ἀπὸ μέσα του ὅμως λέγει: ὦ βάλετέ τα, τί κάθεστε; τὸλεγε ὅμως ἔτσι μὴ τὸν ποῦν λιχούδη...)

Ἐπὶ τέλος τὰ βάλανε, στὶς τσέπες του σιάχτηκαν καπελώθηκαν καὶ περιμένα νὰ πάη ἡ ὥρα στὶς 7 καὶ νὰ φύγουν. Δὲν καὶ ξαναλέν τι θὰ κάνουν ἔξω, πὼς θὰ περάσουν πιὸ καλά τὴν μέρα τους. Τὶ παιχνίδια θὰ παίξουν.

— Ἐγὼ λέω νὰ παίξουμε τὶς κουμπάρες, λέει ἡ πιτσιρίκα ἢ Μιάρκα.

— Ὅχι! ὄχι! κουμπάρες... κολοκῆθια. Ἐγὼ λέγω νὰ παίξουμε κλέφτες, καὶ χωροφύλακες προτείνει ὁ Ἀλκῆς.

— Κλέφτες! σαλαμάρες. Δὲν εἶναι καλὰ νὰ παίξουμε τὰ σκαβάρια; Ἄλλο ἢ Λενιώ.

— Ὅχι! ὄχι! ὄχι!

— Τότε δὲν παίζουμε...

— Τί; τί;

— Νά! νὰ παίξουμε τὴν... τυφλόμυγα, λέει ἡ Λόλα.

— Οὐφ, καὶ θαρροῦσα πὼς θάλλεγε τίποτε σπουδαῖο... Χά! χά! χά!

— Ἐξέρετε τότε τί νὰ παίξουμε; Φωνάζει ὁ Θάνος... μὰ ποῦ εἶναι ὁ Κώστας;

— Κώστα, Κώστα.

Φωνάζουν, μὰ ὁ Κώστας πουθενὰ δὲν ἀκούγεται.

Ἀρχίζουν νὰ τὸν ζητοῦν... καὶ ἀγωνιοῦν γιὰ τὰ γαλακτομπούρεκα.

— Ποῦ νὰ πῆγε ἀράγε, λέει ἡ Λενιώ, καὶ σηκώνεται νὰ τὸν ζητήσῃ κ' αὐτὴ, μὰ τὸ πόδι της μεπερδεύεται στὸ χαλί καὶ πέφτει στὰ πόδια τοῦ τραπέζιου... Ἀλλὰ ἀμέσως βάζει τὶς φωνές.

— Νὰ χαθῆς, ζιζάνιο, λιχούδη ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ κάτσης νὰ φᾶς τὰ γλενὰ. Δώσε μου καὶ μὲνα ἄλλοιώτικα θὰ τοὺς φωνάξω ἐκεῖ ποῦ σὲ ζητοῦν... Δώσε μου σοῦ λέω. Δὲν μοῦ δίνεις; Καλά!

— Παιδιά, παιδιά ἐλάτε. Τὸν βρῆκα νὰ τρώη τὰ γαλακτομπούρεκα.

— Τὶ κάνει λέει! φωνάζουν ὅλοι μαζὶ Ἀλκῆς σὺν τῷ Θάνῳ καὶ Μιάρκα σὺν τῇ Λόλα. Καὶ σ' ἀρπάζουν τὸν καλὸ σου Κωστάκη! τράκ, πατατράκ ξύλο, μπάτσους, τοιμίματα, φωνές, θυμοί, γέλοια, κλάματα... σωστὸ πανδαμόνιον. Τὰ καλάθια ἀναποδογυρίζουν τὰ πράγματα φεύγουν ἀπὸ τὸ καλάθι...

Στὸ θόρυβο νά! κ' ἡ μαμά.

— Ἀ! ἔτσι φωνάζει. Τότε λοιπὸν δὲν πᾶτε πουθενὰ γιὰ νὰ μάθετε. Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ μαλώσετε τὴ στιγμὴ ποὺ ἔπρεπε νὰ φύγετε.

Καὶ ὅλοι τότε οἱ Κύριοι καὶ Δεσποινίδες, οἰχνοῦν μιὰ ματιὰ στὰ καλάθια καὶ στὸ ρολόι. Τὰ φαγητὰ οἰχνημένα κάτω καὶ ἡ ὥρα 8 καὶ 20 λεπτά.

— Γιά σου ἐκδρομὴ!

Πάολα

5252525252525252525252525252525252

Διαδίετε

τὸ Μακεδονόπουλο

ΘΛΙΒΕΡΕΣ ΘΥΜΗΣΕΣ

Συννεφιασμένες κι' υγρές μέρες του χειμώνα. 'Ο άγέρας έξω λυσσαμένας κι' οί στάλες της βροχής χτυπούν αδιάκοπα και μονότονα πάνω στο πεζοδρόμιο. Τις μέρες αυτές τις θλιμμένες, που όλα γύρω σου είναι βουρκαωμένα σά να κλαίνε, γίνεσαι και σὺ μελαγχολικός και τὴ ψυχὴ σου βαρύνει ἡ θλίψη. Σὰν τέτοιες μέρες πιότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, ἔρχονται στὸ νοῦ μας παλιές γλυκιές θύμησης που μᾶς γεμίζουν τὰ μάτια με δάκρυα. Κλαίμε γιὰ τὴ χαμένη μας εὐτυχία... Θρηνοῦμε γιὰ πρόσωπα ἀγαπημένα...

Ἔτσι κι' ἐγὼ τέτοιες μέρες εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴ θυμηθῶ και σὴν θύμησή αὐτὴ νὰ μὴ χύσω μικρὰ δάκρυα, γιὰ ἓνα μικρὸ ἀγγελουδί—μονοπαίδι μιᾶς γειτόνισσας μᾶς—που πέταξε ἀπ' τὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἀμοιρῆς μαννούλης του. Ζωηρὸ και χαδιάρικο, ἔτρεχε παντοῦ, ἔπαιζε μ' ὄλους, ἔδινε γλυκὰ φιλάκια σ' ὄσους τοῦ ζήτησαν, και σκορποῦσε παντοῦ τὴν εὐτυχία. Τὸ παιδιάτικο χαριτωμένο στοματάκι του ἦταν πάντα στολισμένο με τὸ γέλιο τῆς χαρᾶς. Ὅσες φορὲς τύχαινε θλίψη νὰ σκέπαζε τὴν ψυχὴ μου, ἔτρεχα σ' αὐτό, τ' ὄπερνα σὴν ἀγκαλιὰ μου και με λίγα φιλιὰ και λογάκια του γινόμουν ἄλλος ἄνθρωπος. Ἡμῶνα ἔστω και γιὰ λίγες στιγμὲς εὐτυχισμένη.

Ἀλλὰ τώρα πέταξε μακρὰ μᾶς, ἔφυγε σ' ἄλλους τόπους δημοφότερους, ξωτικούς, πῆγε κεῖ που βασιλεύει γιὰ πάντα ἡ χαρὰ, ἀφίνοντας τοὺς δικούς τους νὰ θρηνοῦν τὸν χαμὸ του. Ἐφυγε μὲρα Μαγιάτικη ἡμορφη, μὲρα που μοιάζει τόσο μ' ἐκεῖνο!...

Και μᾶς ἄφησε ἀπὸ τότε μόνους. Τὸ γέλιο του δὲν ἀντηχεῖ τώρα πιά σὰν πρῶτα. Τὸ σπῆτι τους που σκορποῦσε ἄλλοτε τὴ χαρὰ, τώρα ἡ θύμησή του σκορπάει τὴ λύπη... φέρνει στὰ μάτια δάκρυα...

Ἄραγε μικρὸ ἀθῶο ἀγγελουδί μᾶς θυμᾶσαι; Ἡ ὁ χάρος πέρνοντας σε ἀ-

πὸ μᾶς σὲ πότισε με τὸ νερὸ τῆς λημονιάς κι' ὄλους μᾶς ξέχασες;

... Τις θλιμμένες μέρες τοῦ χρόνου πιότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ ἔρχονται στὸ νοῦ μας παλιές γλυκιές θύμησης που μᾶς βουρκαώνουν τὰ μάτια. Κλαίμε γιὰ τὴ χαμένη μας εὐτυχία... Θρηνοῦμε γιὰ πρόσωπα ἀγαπημένα!...

Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ

Ἄνθλιο
καζές μου συμμαθῆριες

Ναί, ἀντίο, σᾶς χάνω γιὰ πάντα! Δὲ θὰ ξανακούσω τὸ ξέγνοιαστο, τὸ ἀθῶο σας γέλιο!

— Μὰ πῶς, μήπως φεύγεις γιὰ μακρὰ; Μήπως δὲ θὰ μᾶς ξαναδῆς πιά;

— Ὡ ὄχι θὰ σᾶς ξαναδῶ, θὰ ξανακούσω τὴ φωνή σας, ἀλλὰ θεέ μου πῶς φοβοῦμαι! Μὲ πόση θλίψη σᾶς ἀφίνω, με κάποιο προαίσθημα θὰ πῆ κανεὶς πῶς θὰ σᾶς χάσω γιὰ πάντα!...

Και, ἄλλοίμονο, ἔτσι ἦταν, τίς ἔχασα... Κι' ὄμως τίς βλέπω κάθε μὲρα!

Μὴ με πάρετε γιὰ τρελλή. Ἀλλὰ δὲν μοιάζουν μ' ἐκεῖνες πουῖξορα, που ἔζησα τόσο σφιχτὰ κοντὰ τους. Δὲν εἶναι ἐκεῖνες που τόσο ἀστεῖα ἐκάνανε μαζί, που τόσο ἀσυλλόγιστα μαλώνανε κι' ἔξῃ σου κομικὰ τὰ ξαναφτιάναμε...

... Πόσες φορὲς δὲν ἐνοστάλησα τὴ μπλὲ με τ' ἄσπρο γιακαδάκι τῆς ποδιά, που τόσο μᾶς ἔφταιγε τότε, τὰ τόσο μᾶς γνωστὰ θρανιά, τὸ με σπουδὴ φυλογύρισμα τῶν βιβλίων, τὰ ἀτελείωτα ἀστεῖα μᾶς, τὸ ντόρο κι' ἄλλα... ἄλλα...

... Πῶς θυμᾶμαι ὄλα ὄσα γίνηκαν τὰ χρόνια ἐκεῖνα! Κι' ἡ κάθε λεπτομέρεια ἔρχεται νὰ πύρη θέση στὸ μυαλό μου. Νά, μιὰ φορὰ ἐκάνανε τέτοια ἀνησυχία σὴν τάξη, που ἡ ἴδια ἡ διευθύντρια γιὰ τιμωρία μᾶς ἐπέβλεπε ἐπὶ μιὰ ὄρα, νὰ μὴν κουνηθοῦμε ἀπὸ τὴ θέση μᾶς και νὰ κοιτᾶμε στὸ ἴδιο σημεῖο!

Μὲ τὸ στανὸ κρατούσαμε τὰ γέλια, καμμιὰ δὲ γύριζε νὰ δῆ τὴν ἄλλη μήπως και ξεσπάσει και τότε ἄλλοίμονό της... Ἐν τούτοις δὲν ἔλειψε και τὸ παρρατράγουδο. Μιὰ συμμαθῆριά μου βρισκοντας καιρό, ἐσήκωσε με τρόπο τὸ πόδι της κι' ἔκοψε μιὰ σὴν πλάτη τῆς προστινῆς της. Ἐκεῖνο που ἔγινε μετὰ, δὲ λέγεται. Οἱ ἄλλες μαθήτριες που εἶδαν τὰ γινόμενα ἔσκασαν στὰ γέλια, ἐνῶ ἐκεῖνη πουῖφαγε τὴν κλωτσιὰ ἐπλήρωσε και τὰ σπασμένα. Ἐκεῖνη βλέπει, ἐκουνήθηκε περισσότερο!

... Ἄλλοτε πάλι στὸ μάθημα τῆς Πειραματικῆς ἡ ὑποφαινομένη ἐπροσποῖτανε ὅτι δὲν ἔβλεπε κάποιο πείραμα που γινότανε... προστὰ στὰ μάτια της κι' ὄταν ὁ καθηγητῆς ἔχασε τὴν ὑπομονήν του κι' ἔτοιμζότανε νὰ ἀγορέψη ἄξαρνα—βλέποντας τὰ σκοῦρα μου—εἶδα σὰ σὲ φῶς 200 κηριῶν!

... Ἄσε τὰ παιγνίδια στὸ διάλειμμα, νὰ παίζουμε τὴν ἀμπάρα, τὸ κυνηγητὸ σὴν Γ' Διδασκαλείου! Ὅποιος μᾶς ἔβλεπε τότε ἔλεγε ὅτι θὰ μείνουμε αἰώνια παιδιὰ, ὅτι δὲ θὰ βάζαμε ποτὲ μυαλό. Κι' ὄμως πόσο γρήγορα ἄλλάξαμε, πόσο βιασῆκαμε νὰ σοβαρευτοῦμε!...

Κρουσταλλένιο και δροσερὸ εἶναι ἀκόμα τὸ γέλιο τῶν πρώην—τὴ σκληρὸ—συμμαθητριῶν μου, κι' ἐν τούτοις ὄταν τ' ἀκούω δὲ μοῦ θυμίζει τὸ γέλιο ἐκεῖνο που ἔξερα, κάτι σημαντικό ἔχει χάσει. Ἴσως τὴν ἀφέλεια τὴν παιδική, ἴσως τὴν ξενοιασιά που δὲν ὑπάρχει ἐλπίς ποτὲ νὰ ξαναποχτήση.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι τὸ ἀπολυτῆριο μοιάζει πολὺ με τὴν ἀδεια τῆς ταφῆς. Ὅπως οἱ πεθαμένοι πάνε στὸν ἄλλον κόσμο γιὰ νὰ μὴν ξαναγυρίσουν ἔτσι κι' ἐμεῖς ἀφήνομε τὸν ἓνα γιὰ νὰ μποῦμε στὸν ἄλλο. Ὅπως βγάζουμε τὴν ἀδεια γιὰ νὰ τοὺς θάψουμε, ἔτσι κι' ἐμεῖς πέρνομε τ' ἀπολυτῆριο γιὰ νὰ θάψουμε τὴ ξενοιασιά μᾶς, τὴ φαιδρότητα, τὴν καλύτερη ζωὴ μᾶς. Τότε μόνο θὰ μπορέσουμε νὰ ὑποστοῦμε τὴ νέα μᾶς ζωὴ, ὄταν κάπου—κάπου κλειοῦμε τὰ μάτια και φέρνομε πάλι στὸ

νοῦ τὴν τρελλή κι' εὐτυχισμένη ζωὴ τὴ παιδικῆς μᾶς ἡλικίας.

Ἄς εἶσαι εὐλογημένη γλυκειὰ κι' ἄσπιλη ἄσπιλη ἀνάμνηση!

Ἐλπίζουσα Ἑλλάς

ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ

Σὲ μαύρη πονοθάλασσα, μιὰ νύχτα [σκοτεινὴ μικρὴ ψυγούλα πάλευε νὰ φτάσει [στὴ στερεὰ! σκοτάδια ὀλοτρόγυρα... ἡ δόλια μο- [ναχὴ μονάχα ἓνα μικρὸ φῶς θωρεῖ ἐκεῖ [μακρὰ...]

Μύρια στοιχεῖα ὀλόγυρα τρομακτικὰ [φωναίζουν, τρέμει ἡ ψυχὴ... ἡ θάλασσα βουίζει [ἀφρισμένη Τὸ φῶς μακραινέει... κύματα τὴν ἀ- [μοιρῆ σκεπάζουν, σὲ ὄβιλοι τὴ γογορογοφοῦν σ' ἄβυσσο [μυριοσμένη... Μύρρα

Ἐσὰ Λόγια

Θεέ μου! ἔτσι ἔφμασες τὴ μοῖρα τῶν ἀνθρώπων; νὰ μὴν εἶναι εὐτυχισμένοι παρὰ μόνον πουν ἐρθοῦν στὰ λογικά τους, και πάλε ἀφοῦ τὰ χάσουν.

Ἐβῆθερος Ἐκαίτε

Ὁ μὴ εἰλικρινῆς προφυλάσσεται νὰ μὴν ἐννοηθῆ ἡ ἀνελικρινεία του και ζημιώνεται διπλάσιως· ἐπειδὴ και ἡ ἀνελικρινεία του ἐννοεῖται και ἡ προφύλαξή του.

Εἰς τὰ δικαστήρια, ὄποιος γνωρίζει ὅτι ἔχει δίκιο φοβάται ὄποιος γνωρίζει ὅτι ἔχει ἀδίκιο ἐλπίζει.

Ἐστοχασμοί

Ἐνδρέας Δασκαράτος

B--75

Ἀργάμπελη—Θλιμ. Γοητεία εἶμαστε κατενθουσιασμένοι ἀπ' τὴν γνωριμία σας. Εὐγόμεστε νὰ ἐλθετε καὶ τοῦ χρόνου.
Θ. Ξανθοῦλα, Ρέλια, Νυφ. τ' Οὐρανοῦ, Ποντίκι, Δουξ τοῦ Ράιχστατ.

B--76

Ο. Μ. ὅσα δὲν φθάνει ἡ ἀλεπού τὰ λέει κρεμαστάρια. Καταλαβαίνεις ; (B 1,26,51).
Ταρζάν

B--77

Διαπласόπουλα—λες, ἂν ποτὲ χροιασθῆτε νταντὰ σὰς συνιστοῦμε τὸν **Ταρζάν** ὡς μόνον κατάλληλον.

Ἀργάμπελη, Θ. Ξανθοῦλα, Ρέλια, Ποντίκι, Δ. τοῦ Ράιχστατ

B--78

Ξεπ. Δαίδη, Ρέλια. Ἑλλη, ἐίς, Θ. Ξανθοῦλα, Κυρία Δίζα, Βάγκινε, Νυφ. τ' Οὐρανοῦ, Ποντίκι, Μυρέλλα, Ἄκρο. Γέλιοιο, Ξεπ. Δόρδε, Βέδα, Δ. τοῦ Ράιχστατ, Κρίταν. Γόρδε Δεσμέ, Θλιμ. Γοητεία, Μ. καὶ Β. Καλέυρα, Ταρζάν, κατενθουσιασμένη ἀπ' τὴν γνωριμία σας, σὰς εὐχαριστῶ χίλιες φορές γιὰ τὶς ἀξέχαστες ὥρες πού μου χάρισε ἡ ἀνεκτίμητη παρέα σας.

Ἀργάμπελη

B--79

Ἄλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω ἠθοποιούς, μὲ τοὺς μεγαλύτερους ἀπὸ σας : Μαρίκα Μαυρομμάτη, Νέα Φιλαδέλφεια Ἀθήνας.

Πασχαλία

B--80

Τάσο Δουξή, ποτὲ πῆγες στὴν Κίνα καὶ ὀνομάστηκες **Τοῖν Τσόν ;**

Ταυρομάχος

B--81

Εἰς δηλώσεις του πρὸς τὰ μέλη τῆς Χαρο Συτροφίας ὁ **Ταρζάν** ἀνεκοίνωσε ὅτι δὲν θὰ ἐπιδιώξῃ νὰ ἐκλεγῆ Πρόεδρος τῆς Χαρο Συτροφίας.

Δουξ τοῦ Ράιχστατ

B--82

Βρὲ ἄνθρωπε **Ταρζάν** τί ἤθελες νὰ γίνης γεωπόνος (ἂν θὰ γίνης!!!) καὶ δὲν γινόσουν νταντὰ ;

Ἀργάμπελη, Ποντίκι, Θ. Ξανθοῦλα, Ρέλια, Δουξ τοῦ Ράιχστατ

B--83

Ξεπεσμένη Δόρδε πέρασε ὁ πόνος πού σ' ἐμπόδιζε νὰ φῆς τὸ γλυκό ;

Διάνα ξέρεις πὼς εἶμαστε πνευματικὰ ἀδέλφια ;

Χρυσάφενια Δύοις

B--84

ΖΗΤΩ θέσιν νταντὰς εἰς καλὴν οἰκογένειαν μὲ λίγας ἀπαιτήσεις· ἀπόδειξις ὅτι βγάσω περίπατο παιδικὰ ἐνθ' ἔχω δώσει ραντεβού στὴν ἐκθεση μὲ τὴν **Ἀργάμπελη, Ρέλια Θ. Ξανθοῦλα, Ν. τ' Οὐρανοῦ καὶ Ποντίκι.**

Ταρζάν(διὰ τὴν ἀντιγραφήν) **Δουξ τοῦ Ράιχστατ**

B--85

Πρωτοπαίονοντας στὴν κίνηση ζητῶ ἀλληλογραφίαν μὲ ὄλους-ες. Ἰσις κ. Θωμᾶν Βόκον ὁδὸς Κασσαβέτη Κηφισοῦ διὰ

Ἄσφμαν

B--86

Σταυραετός : Ποιητὴς ἐκ τοῦ προχείρου ἔχων τὴν μορφὴν·

Ἀναδρομάρης

B--87

Ταρζάν εἶσαι πρακτικὸς ἄνθρωπος. Μετὰ τὰς ἐξετάσεις ἐναλαμβάνεις ἀπρησεία ὡς νταντ' . [Ἔτσι πληρώνονται οἱ ἁμαρτίες].

Ἀργάμπελη, Θ. Ξανθοῦλα, Ρέλια, Ποντίκι, Δουξ τοῦ Ράιχστατ

B--88

Ἡ «**Χαρούμενη Συνηροφία**» ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐκλεκτοὺς ἀντιπροσωπευτικοὺς τύπους ἀφηρημένων!.. Ἄς χαριετίσουμε τὴν ματαιότητα (**Ξεπεσμένος Δόρδος**), τὴν ἐλαφρότητα (**Ταρζάν**), τὴν ἀμφιβολία [**Βέδας**] καὶ τὴν φλυαρία [**Δουξ τοῦ Ράιχστατ**],

B--89

Εὐαριστῶ ὄλους ὅσοι μ'εὐχῆθησαν γιὰ τὴν υιοστέ μου.

Ξεπεσμένη Δαίδη

B--90

Τάσο Δουξή γιατί τόση σιωπή ;
Γεῖφος

B--91

Δουξ τοῦ Ράιχστατ Καλὴ παρόδοο στὴν ἐκτη παρὰ δύο καὶ καλὸ μισθό.

Ξεπ. Δαίδη

ΜΑΚΕΔΟΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἐκδίδεται ἀπ' τὸ Διαπλασιακὸ Σύλλογο «Χαρούμενη Συντροφιά»

ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ 3ης ΧΡΟΝΙΑΣ

Ἀγαπητοί μας.

Μὲ τὸ προηγούμενο φύλλο μας ἔκλεισαν δυὸ χρόνια ἀπ' ὅτου ἄρχισε νὰ ἐκδίδεται τὸ «Μακεδονόπουλο». Ἡ μόνη μας ἐπιθυμία ὅταν ἀποφασίσαμε τὴν ἔκδοσιν τοῦ περιοδικοῦ μας ἦταν ἡ δημιουργία μιᾶς Πνευματικῆς κινήσεως μεταξὺ τῶν συνομηλίκων μας, θελήσαμε δηλ. νὰ δημιουργήσουμε ἓνα περιοδικὸ πού νὰ βγαίνει ἀπὸ παιδιά καὶ νὰ γράφεται ἀπὸ παιδιά.

Τὸ ἂν κατορθώσαμε νὰ ἐπιτύχουμε ἢ ὄχι τὸ σκοπὸ μας αὐτὸ θὰ κρίνετε μόνοι σας τόσο ἀπ' τὴν διαιτητικὴν ζωὴν τοῦ «Μακεδονόπουλο» ὅσο καὶ ἀπὸ τὶς μέλλουσες ἐκπλήξεις πού σκοπεύουμε νὰ σᾶς παρουσιάσουμε.

Μὲ τὴν ἀγάπη σας καὶ μὲ τὴν ὑποστήριξή σας μπαίνουμε ἀπ' τὸ προσεχὲς φύλλο στὴν Γ' χρονιά τῆς ἐκδόσεώς μας. Δὲν τὸ κρίνουμε δὲ ἄσκοπο νὰ σᾶς ποῦμε λίγα λόγια γιὰ τὰ νέα τῆς Γης χρονιάς.

Τὸ Μακεδονόπουλο θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ ἐκδίδεται τακτικὰ πιά εικοσασέλιδο μὲ τὸ θαυμάσιο χρωματιστὸ ἐξώφυλλο καὶ τὰ θαυμάσια κλισέ του. Στὴν διάρκεια τῆς τρίτης χρονιάς θὰ σᾶς δώσωμε καὶ δυὸ πανηγυρικὰ φύλλα ἓνα τὴν Πρωτοχρονιά καὶ τ' ἄλλο τὸ Πάσχα πολυσελίδο μὲ ὕλη ἐπικαιρο καὶ πάντα ἐπιμελημένη.

Θὰ συνεχισθῇ ἡ δημοσίευσιν ἐκλεκτῶν διηγημάτων τῶν ἐκλεκτῶν συνεργατῶν μας, ὅπως τῆς κ. Ἐλένης Ρὲς Ζαφειροπούλου, τῶν Διδῶν Ρίτας Μπούμη, Ρόζας Ρούσσου, Ρούλας Βαρέλλα, καὶ τῶν κ. κ. Κ. Λευκαδίτη, Λ. Ρήγα, καθὼς καὶ τοῦ αἰδεσιμωτάτου Ἱεροκλήρου τῆς Ἐπαρχίας Θ)νίκης Κου Κ. Χαλαμπάκη.

Ἐπίσης θὰ συνεχισθῇ ἡ ἔρευνά μας

πού ἀρχίσαμε στὸ 10ον φύλλο τοῦ Β. τόμου. Μόλις δὲ τελειώσῃ αὐτὴ θὰ ἀρχίσουμε μιὰ καινούργια καμπάνια ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρονσα.

Τὸ μυθιστόρημά μας ἡ Δις «Περιττὴ» θὰ συνεχισθῇ καὶ κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος θὰ δημοσιεύσουμε δὲ κατὰ πάσαν πιθανότητα συγχρόνως κ' ἓνα ἄλλο μυθιστόρημα ἐξ ἴσου ἐνδιαφέρον καὶ πού κ' αὐτὸ ἐπίσης θὰ μεταφρασθῇ ἀποκλειστικὰ γιὰ τὸ περιοδικὸ μας.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ παραπάνω θὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ τὰ διδακτικὰ μας διηγήματα, ἄρθρα κ. λ. π. Ἐκλεκτὸς συνεργάτης μας μὲ τὸ ψευδώνυμο **Ἐγκυκλοπαιδικὸς** θὰ δημοσιεύσῃ διάφορα ἐγκυκλοπαιδικῆς φύσεως σημειώματα καὶ εἴμαστε βέβαιοι θὰ τὰ διαβάσετε ὅλοι σας μ' εὐχαρίστηση.

Ἐπίσης στὸ Γ' τόμο μας θὰ προκηρῶμε πολλοὺς καὶ ποικίλους διαγωνισμοὺς ὅπως λέμε καὶ σιὸν γανονισμό πού δημοσιεύθηκε στὸ τελευταῖο μας φύλλο.

Μ' αὐτὰ τὰ λίγα πού σᾶς εἶπαμε στὰ πεταχτὰ φαντάζεσθε τὴ νέα μας ὕλη· πλοῦτος ἀφάνταστος μὲ πρωτοφανῆ ποικιλία· σωστὸ πανηγύρι δηλαδή.

Καθὼς βλέπετε ἔμεις κάναμε τὸ καθήκον μας παρ' ὅλον ὅτι ἡ 20σέλιδη ἔκδοσις μας διπλασίασε τὰ ἔξοδά μας σχεδόν, ἐν τούτοις ὅμως δὲν αὐξάνουμε τὴ συνδρομὴ μας, γιὰ νὰ εἶναι τὸ «Μακεδονόπουλο» προσιτὸ σ' ὅλα τὰ μαθητικὰ βαλάντια. Αὐτὸ εἴμαστε βέβαιοι, ὅτι θὰ τὸ ἐκτιμῆτε ὅλοι σας.

Ἀνανεῶστε λοιπὸν τὶς συνδρομὰς σας, ἔγγράψατε νέους συνδρομητὰς, ἔστω καὶ ἓνα ὁ καθένας καὶ νὰ εἰσθε βέβαιοι ὅτι τὸ Μακεδονόπουλο θὰ σᾶς παρουσιάσῃ διάφορο ἀπὸ τὸ τωρινό.

Ἡ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἀγαπητοί μου φίλοι.
Θέλοντας νὰ σᾶς κάνουμε ἓνα μικρὸ δῶρο βγάλαμε αὐτὸ τὸ μικρὸ φυλλάδιο ποῦ τὸ στέλνουμε σᾶς. Σ' αὐτὸ θὰ δῆτε καὶ τὰ νέα τῆς Γ' μας χρονιάς ποῦ πιστεύω νὰ σᾶς ικανοποιήσουν—Οἱ συνδρομὲς κάθε μέσο καὶ φτάνουν στὰ Γραφεῖα μας.

Χιονοθύελλα ἔστειλα τὸ φύλλο στὴ δ'οἰ καὶ εὐχαριστῶ γιὰ τὶς ἐνέργειες σου γιὰ τὴ διάδοση τοῦ περιοδικοῦ μας.

Ταξιδιώτῃ πῆρα τὴ ἀνανέωση καὶ σ' εὐχαριστῶ. Τὸ φυλλάδιο τὸ Μαΐου κυκλοφόρησε διπλὸ μαζὶ μετ' Ἀπρίλη. Δὲν τὸ ἔλαβες; Γράψε μου γιὰ νὰ σοῦ τὸ ξαναστείλω,

Ολιμμένη Γοητεία. Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὶς ἐνέργειες σου γιὰ τὴ διάδοση τοῦ "Μακεδονόπουλο,, Εἶσαι μιὰ ἀπ' τὶς καλύτερες καὶ δραστηριώτερες φίλες μας.

Σαρ. Αὐγερινέ. Τὸ γράμμα σου δείχνει τὸ ἐνδιαφέρον πῶχεις γιὰ τὸ ἔργο μας καὶ γιὰντὸ χάρωμαι ἐξαιρετικὰ γιὰ τὴ βοήθεια ἓνα ἐκόμα θερμὸ καὶ εὐλικρινὴ φίλο μας. Πάνω στὸ γράμμα σου θὰ λάβῃς ἀπάντησιν ἐκτεταμένῃ στ' ἄλλο φύλλο.

Μχι:Γ Πα.ιαδόπουλε. Ποτὲ μου δὲν τὸ φανταζόμουνα ὅτι ὁ κ. Κοιτῆς εἶναι τόσο... χαϊρέκακος ὅπως τὸν θέλεις. Ἐμεῖς ὅμως μιλάμε τὴ γλῶσσα τῆς ἀληθείας γιὰτὶ δὲν τῷχουμε τὸ "Μακεδονόπουλο,, γιὰ βιοποριστικὸ ἐπάγγελμα γιὰ νὰ εἶμαστε ἀναγκασμένοι πολλὲς φορὲς νὰ κρίνουμε καὶ παρὰ τὴ συνείδησή μας. Πάντως γιὰτὸ τὸ ζήτημα θὰ σᾶς γράψῃ κ' ὁ κ. Κοιτῆς Σεὐχαριστῶ γιὰ τὶς ἐνέργειές σου.

Πριγκίπισσα τῶν Δολλαρίων τὸ γραμματάκι μεὐχαρίστησε ἐξαιρετικὰ. Ἀλήθεια γιὰτὶ μοῦ γράφεις στὴ χάση στὴ φέξη..

Μαρίκα Γεωργίου σεὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σου λόγια καὶ γιὰ τὶς ἐνέργειές σου γιὰ διάδοση τοῦ περιοδικοῦ μας.

Καὶ τώρα σᾶς ἀφήνω. Στὸ ἄλλο φύλλο θὰ τὰ ποῦμε καλύτερα.

Μάγάπη
Ὁ Φίλος Σας

Ο Β' ΜΕΓΑΛΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

Ἀγαπητοί μου φίλοι

Ποιὰ θὰ θέλετε νὰ ἦταν ἡ ἐρώτηση τοῦ Γ' μεγάλου μας διαγωνισμοῦ; αὐτὸ εἶναι τὸ ἐρώτημα τοῦ Β' μεγάλου μας διαγωνισμοῦ στὸ ὁποῖο ὡς τὴ στιγμὴ δὲν ἀπῆντησαν παρὰ μονάχα τρεῖς. Ἀπορῶ μὰ τὴν ἀλήθεια μετὴν ἀπροθυμία σας. Φωνάζετε ὅλοι σας διαιωνισμό θέλουμε, διαγωνισμό προκήρυξε κ' ὅταν γίνεται ἡ ἐπιθυμία σας τότε οὔτε ἀπαντᾶτε; Μὰ γιὰτὶ; Μὰ εἶναι τόσο δύσκολα τὰ θέματα; Δὲν τὸ φαντάζομαι δὰ. Νὰ σᾶς πῶ ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἐξῆς καὶ γὰρ θὰ λέω ἀπαντῆστε πρώτα... γιὰ νὰ προκηρῶξω ἔπειτα διαγωνισμό.— Λοιπὸν ἐμπρὸς βάλετε ὅλοι σας τὰ δυνατά σας. Περιμένω.

Ὁ φίλος σας

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Λάβαμε στὰ Γραφεῖα μας.

Ἐθνικὴ Νεολαία: τὸ φύλλο τοῦ Ἀπριλίου μετὴν ἔκλεκτὴ ὅπως πάντα.

Μαθητικὴ ψυχὴ τὸ μηνιαῖο περιοδικὸ ποῦ τὸ ἐκδίδουν οἱ μαθητὲς τοῦ Γυμ-

νασίου Ἀνδριταίνης.

Φῶς τὸ θαυμάσιο ἐκπαιδευτικὸ περιοδικὸ τοῦ διδασκ. συλλόγου Ἡρακλείου Κρήτης.

Ἀστέρα: ἡἀρχαιότερα τῶν ἐν Βεροῖα ἐφημερίδων

Μαθητικοὶ Παλμοὶ Μηνιαῖο περιοδικὸ τοῦ Ἀδασκαλείου Δράμας μετὴν ἔκλεκτῃ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

B-341, Δατινόπληκτε, μοῦ φαίνεται πῶς ἀπέκτησες ἐκεῖνο ποῦ δὲν εἶχες ἀποκτήσει στὸ μικρὰ σο' χρόνια.

Κρίνο τῆς Λαγκαδιάς

B-342, Ὑπουργίνα Ἀργάμπιλη γιὰ τὴ γιορτὴ σας πολλὲς εὐχές. **Ριῆς Μυρέλλα.**

B-343, Παιδιά ὅσοι ἀπὸ σᾶς θέλουν νὰ γίνουν σταυροφόροι ἄς συνταχθοῦν στὸ τάγμα τῆς **Μυρέλλας** φέροντες τὸν σταυρὸν ὀπισθεν **Ἄννη—Κάκια.**

B-344, Μυρέλλα, ἔμαθα πῶς ἔχει ἐκτὸς ἀπὸ σᾶς ἀκόμη δυὸ ἀ πδ. Χά,χά,χά. Πρόσεξε μήπως ἐηλέψης. **Κρίνο τῆς Λαγκαδιάς**

B-345, Ριῆ What a pity !!! Ἀλλὰ... ἀρκετὰ ὠραῖο σπιτί, **Κάκια** εἶσαι..... I do not put on the desk!!! **Μυρέλλα**

B-346, Καζανόβα αὐτὲς τὶς μέρες μοῦ φαίνεσαι σκεπτικὸς γιὰτὶ; **Κρίνο τῆς Λαγκαδιάς**

B-347, Μεσ' τὴ «Χαρούμενη συντροφιά» εἶναι ἐνα παιδάκι, τὸ καὶμένο, ποῦ πάσχει ἀπ' τὴν καρδιά. Θὰ πῆτε πῶς πάσχει καὶ ἀπὸ ἐγκεφαλικὴ ἐσωτερικότητα. αὐτὸ δὲν εἶναι σπουδαῖο. **Κρίνο τῆς Λαγκαδιάς**

B-348, Ταρζάν, αὐτοῦ ποῦ βροῖσκεσαι φοβούμαι μήπως σε ἀπαγάγουν. **Κρίνο τῆς Λαγκαδιάς**

B-349, Κρίτων, δὲ μοῦ λὲς πόσα μίλια τὴν ὥρα τρέχεις; **Μπερμπαντάκος**

B-350, Ριῆ βλέπω ὅτι ἀκόμη δὲν ἐβαλες γνώση. Πρόσεξε παιδί μου θὰ πάθῃς ἀπὸ ρευματισμοῦς. **Ζουρλομανδύας**

B-351, Μυρέλλα — Ἀκράτητο Γέλιο. δυὸ μουσικὰ ταλέντα μελλοντικῆς...δόξης τῆς Ἑλλάδος. **Μπερμπαντάκος**

B-352, Ἐλοη εἶναι ἀνάγκη νὰ ζητᾶς στὴν Ἐγκυκλοπαίδεια τὰ νομίσματα; Ἢ τσάντα σου περιέχει τόσες πολλὲς...δεκάρες! **Κάκια Ἄννη**

B-353, Κάκια ἀφῆσε τὶς πολυτέλειες εἶναι ἀνάγκη νὰ φορῆς γάνθια καὶ δὴ πέτσινα; Καλύτερα θὰ ἦταν νὰ ἐβαζες τὰ λεπτὰ στὴ τράπεζα. **Θυμάσαι; Ellen**

B-354, Τόσον καιρὸ τώρα ζητούσαμε τὸ...ιδανικὸ βλαχόμετρο. Κι' ἐπὶ τέλους τὸ βρήκαμε νὰ βόσκη στὰ λειβάδια. **Μυρέλλα Ριῆς**

B-355, Ριῆ δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ διαβάσης κανένα μυθιστόρημά μου. Ἐκτὸς ἐὰν σὺ γίνῃς ἡ ἡρωῖς. Κάνε λοιπὸν κανένα κατόρθωμα. **Κάκιας**

B-356, Σεπ. Δόρδε ὅτ' αν βολτάρης, εἰ τὴν ὁδὸν Νίκης νομίζω πῶς εἶσαι Πρόσβεβς τῆς τῆς ἐν Βερολίνφ Πρεσβείας. **Κρίνο τῆς Λαγκαδιάς**

B-357, Ριῆ σὺν λαφιασμένη φαινόσουνα στὴν ἐκδρομῇ γιὰτὶ; **Κρίνο τῆς Λαγκαδιάς**

B-358, Μυρέλλα ἔχω πολλὰ νὰ σοῦ πῶ, ἀλλὰ δὲν θέλω μήπως νομίσης... **Κρίνο τῆς Λαγκαδιάς**

B-359, Κάκια σὺν νὰ σ' ἀρέξῃ νὰ πηγαίνῃς σὶὸ πατινάς. Γιατὶ; **Ἄννη**

B-360, Ἀργάμπιλη χί'ια εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ὁμορφὴ καρτοῦλα σου. **Ριῆς**

B-361, Hollen ich weine weil ich nichtweiss wer du bist **Zwei Tränsn**

B-362, Ὁ Πρίγκηψ τῆς Ἀρκαρίας στὴν B-329 μοῦ εὐχεται καλὲς δουλειές κ' ἐγὼ εὐχομαι τὶς δουλειές μου ἀπ' αὐτὸν νὰ τις ἀρχίσω. **Σεργιὸς**

ΜΑΚΕΔΟΝΟΠΟΥΛΟ

B-363 Τὼν ἄν δὲν σ' εὐχαρίστησα γιὰ March δὲν φταίω ἐγὼ μὰ τὰ πατίνια σου, ὥστε μπορεῖς νὰ μοῦ ζητήσης συγγνώμην πού δὲν σοῦ ἔγραψα ἀμέσως! Θέτις

B-364, Ριρῆ πρέπει νὰ φέρης δλόκληρον τὴν ἄ. εἰτὴν καὶ ὄχι κατὰ τὸ ἥμισυ ἢ τὸ τέταρτον. "Ἄνν Κάκια

B-365, 'Ο Δοῦξ τοῦ Ραῖχοτατ διαβάσας τὴν B-231, «Ἐγὼ» ἀνέκραξεν ὑπερηφάνως. Καὶ ἡ συνέχει· ἐπὶ τῆς ὀθόνης τῆς... Κερκύρας. Μικρῆ Σπανιόλα

B-366, "Ἄνν ἐγὼ σοῦ εἶπα γιὰ τὰ σκέριτσα μ' ὄχι ἢ Μυρέλλα. Καὶ δὲν εἶναι καθόλου τὸ ἴδιο πρόσωπο ἢ Μυρέλλα καὶ ὁ. Μπερμπαντάκος

B-367, 'Υπουργίνα, Νυφοῦλα τ' ὄθρανοῦ χρόνια πολλά. Κάκια "Ἄνν" Ἐλση

B-368, 'Ο Πριγκητικοῦ γένους Γιάννης Χατζῆς εἶναι περίλυπος διότι ἀνεχώρησε ἢ "Ἐνεκα δὲ τούτου ἀποχανωθεὶς περιφέρεται στοὺς δρόμους μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ παρατηρώντας σὰν χάλας τὰς κινήσεις τῶν ἐντόμων πολλά τῶν ὁποίων εἰσερχονται ἀνενοχλήτως εἰς τὸ πάντοτε ἀνοιχτὸν σέωμα του. W.

B-369, 'Αγ' ἀμπελη χρόνια πολλά γιὰ τὴ γιορτὴ σου. Ποντίκι

B-370, Γερανόπληκτε you were afraid motto catch cold Poor thing!!! Ριρῆς

B-371, Τηλεγράφημα εἰς Β. ἐννη: Θέτις ἐποίησε βιεννέζικον κολλιέ ζώνην. Ζώνη δὲ διελύθη ὑπὸ τίνος κομποῦ ὀνόματι Γκαραντί. Θερεμά συλληπητήρια Ποντίκι

B-372, 'Η Μάγισσα "Ἐγινε μέλος στὴν ὁμορφὴ συντροφιά Γόησες καὶ περὰ ἀλησμόνητες μέρες. Θλιμ. Γοητεία

B-373, Καρδιοκλέφτρα ψευδώνυμο κ' ἐπάγγελμα. Μάγισσα Μόνο ψευδώνυμο. Σβουμένη Ἐλπίς αὐτὸ μὴν τὸ πῆς. Θλιμ. Γοητεία

'Εμβάσματα μόνον
"ΜΑΚΕΔΟΝΟΠΟΥΛΟ,,
Π. Π. Γερμανοῦ 11 Β.

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

'Υπενθυμίζουμε σόλους σας ὅτι μὲ τὸ προηγουμένο φύλλο μας ἔληξε ἡ συνδρομὴ σας—Σᾶς παρακαλοῦμε νὰ τὴν ἀνανεώσετε τὸ ταχύτερον διευκολύνοντάς μας νὰ συνεχίσουμε ἀπρόσκοπτα τὸ ἔργο μας.

Παρακαλοῦμε, ὄλους τοὺς φίλους μας νὰ μᾶς ὑποδείξουν τὴ δ)σι των γνωστών πού ἔχουν γιὰ νὰ τοὺς στείλουμε ὡς δείγμα ἓνα μας φύλλο.

Διαδόστε φανατικά τὸ περιοδικό μας. Κάθε καινούριος συνδρομητῆς πού μᾶς δίνειτε συντελεῖ στὴν καλύτερα ἐμφάνιση τοῦ περιοδικοῦ μας.

(Τὸ Μακεδονόπουλο)

ΤΙΜΟΛΟΓΙΑ

'Ο Α. τόμος	δραχ.	50
'Ο Β. " "		40
Συνδρομαὶ 'Ετησία		30
'Εξάμηνος		15
Τρίμηνος		9

Μ. Ἀγγελία: Ἀπὸ 1-10 λέξεις, τὸ ἐλάχιστο τίμημα, δραχ. 3. Πέραν τῶν 10 λέξεων μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα ἢ λέξη δραχ. 0,30 μὲ παχέα 0,50, καὶ μὲ κεφαλαῖα 0,70. Ὁ χωριστὸς στίχος δραχ. 3.

'Ἀγγελίες ἀνευ τοῦ ἀντιπλου τῶν δὲν δημοσιεύονται.

"Ἐγκρισις-ἀνανέωσις ψευδώνυμου δραχμὰς τρεῖς.

'Η προπληρωμὴ ἀπαραίτητος

Η ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ